

No. 8
PROVERBURI
ADICĂ
ZICALE SAU POVESTEA VORBII
UE
ANTON PANN

Bblukești
Tip... ROMÂNIA NOUA -, Th. I. Volnea, Str. Qral
Dona, 26 1924

CASA ȘCOLILOR
BIBLIOTECA PENTRU POPOR
PROVERBURI
ADICĂ
ZICALE SAU POVESTEA VORBII
DE

ANTON PANN
BUCUREȘTI
TIPOGRAFIA» ROMÂNIA NOUA", TH. VOINEA
Strada General Dona, No. 26.1924

Despre cusururi
Nu e om fără cusur.
Fiecare poană cate un răvaș în spate.
Pe-al altma îl vede și pe al său nu-l vede.
Flecar «se țioe mai cu minte decât altul.
Fiecăruia i se pare că copilul său e mai frumoe de-ar
fi cât de uricios, și Ce e frumos poană ponos. Fiecare trage
spuză pe iurta l-ai. Lesne a judeca pe altul, că Râde om de
om și dracul de toți, Dracul râde de porumbe negre și pe
sine ne se vede.

Gura lumii numai pământul o astupi
Povestea vorbii
Spun c-a fost odată un crai oarecare Ce avea din fire
un nas foarte mare. El își redea bine cusurul ce-l are ar tot

gândea ea» captate i se pare.

Supușii și alții, care-l întrebaseră, Că îi șade bine îl încredințaseră. Căci cine-ndrăznește la unul mai mare să-i spuie de față cusurul cel are? Tot pe acea vreme și-n acea cetate Era ș-o cocoană gheboasă în spate, Ce o amăgise lingăii să creadă că ea e la lume cea d-anlâie rază, Cu poezii, versuri o încoronase Ș-a se ținea zână o înfumurase, Aceasta se duse la craiul odată cu alt oare cine având judecată, și văzând că craiul hatâr ei nu-i face să vorbească-n partea-i după cum îi place, Preriimpând cuvântul zise cu mirare: Va-a-ai de mine ce na-aș ai mare 1 Pe Craiul cu astă vorbă îl împunse Dar deocamdată nimic nu răspunse. Ea însă pârându-i că nu auzise între alte vorbe iară îi mai zise. Craiul și aceasta o-nghiți cu noduri, Ea nu-ncetă însă de a-i da iar bolduri, și mai zise iarăși: ce ciudat îmi parei N-am mai văzut încă astfel de nas mare I se înăspri craiul și zise: cocoană! Știi că ești cu lotul ciudată persoană 1 Țe îmi tot spui mie, că mi-e nasul mare și nu-u-ți vezi cocoașa ce-o porți în spinare? Cusurul cel mare nu ți-l simți în spate Dar să vezi p-al altuie, nu ți-e greutate.

Plecând ea să meargă și ieșind în tindă, zise Craiul iară, privind în oglindă: Nu a fost minciună ce a zis nescine că greu se cunoaște cineva pe sine I

Despre fie carie

Cuvântul e ca vântul, nu se aju Dge Bici cu armăsaiul, nici cu ogarul. De multe ori limba ta e mai mult decât sabia. Limba oase n-are și oase sfsramă. Dacă vrei să trăiești liniștii, să nu vezi și să nu auzi, să taci. Puneți fr. În la gură și befit la inimă. Îmbucătură mare să înghiți și vorbă mare să nu zici, căci Gardul are ochi și zidul urechi. Vorba rea se duce ca glonțul. Boul se leagă de coarne și omul de limbă. Și boul are limbă mare, dar du poate să vorbească, de-aceia Taci ca să-ți fie ca-a casă, și masa masă. Ciumele să-ți fie ca sarea ta bucate: Casă nu-ți zică cineva:

Vorbe bane dar nesărate.

Nu e mșeieșug a găti mâncare, ci e meșteșug a potrivi în sare.

Limba îndulcește, limba amărăște.

Ca râma în ea se prinde peștele mire.

Vorba dulce mult aduce.

Cu o lingua de miere mai multe muște prin» decât cu o butie le oțet.

Nu te amrs-eră nepoftit în vorba altora, că

Nepoftitul saun n-are.

U-i-le nu-ți fierbe oala, nu-ți băga lingura.

Na te amesteca ca morarul în t< «te bucatele.

De multe ori gluma înjură ni unu, și

Gura adu-e u i.

Toată pa>area pe limba sa pierde.

Nu vorbi pe dintre ca b» ba chioară, că se găsește vreunul de-ți uni TIS ceai a de pumni și spatele de ciomig...

Pânta Împăiatul rahzi în Seratul. Ș-apoi

Bălaia și Oi-ara nu se iniuarce niciodată.

Șarpele până nu-l calci pe coadă, nu se întoarceți te muște.

Furnica cât e de mică și dacă o calci pe picior, se întoarce fi ea să te muște, dar

SX vorbească și nea Kilom, oi și el e om.

Povestea vorbii

O slugă flecară pe unde slujise Toți U toi bătuse și tot îl gonise, încât dintraoasts prea rău ajunsese, Hainele pe dânsi 1 toate se rupsesse, Un u-gusior astfel portul prost văzându-i, Odată-ulâlnindu-l l-a-otrelial zicându-i: Carn-o fi prâcma de nuțirtierge bine 7 Ca eu te știu n „a de copil pe tine, Be-iv, leneș, nu eșu, cărți nu joci îmi pare Cum putuși ajunge-n așa proastă stare? De ce nu-ți unri capul la vreun om de treabă și tot umbli rasua pe drumuri degeaba? Jupâne, el zise nu mi e alta vina Decât ră spui dreptul e tetă pric. ina. Minciuna qii-mi place, vorbesc adevărul,

D*3CHia ori umi-e mă lot bat ca mărul și mă dau imiats pn poartă afară De nu-mi gă>esc locul și părea io țară. Îi zise lui omul auzint aceste, Că spui adevărul aici un rÂu nu este, Așa Mugă mie chiar îmi trebuie. Și de vrei d-acuma vinde le tocmește. Se tocmiră-odată și se învoiră, în două trei xorbe zăpis latăriră. Deoi îl luă omul ca să-l procopsească și pleacă cu dânsul ea să târguiască.

ecumpără, îi dote un «odru slănini și într-o hârtie puțină făinfi, Zicându-i: na, uite du astea acasă și zi s9 gătească ceva pentru masă. El dacă se duse la a sa stăpână. Se alt\ la dansa dându-i-le-n mână, și văzându-i ochii cam pieziși din fire începu să-i zică ei și să se mire: Aolio I cum cauți chiar ca o găină C-un ochi la făină și altul la slănină f Ea cum îl aude luând firca sare și-l încarcă bine cu ea pe spinare, Strigând: auzi vorbă I auzi fleac odată l Tocmai un ca tine joc de min să-și bată? Afară I Afară l slugă blestemată. Să nu-mi calci în curte că-ți sparg capu-ndaHL El fugi pe poartă, în drum se oprește, facă și stăpânul său îl întâlnește. Îl întreabă: ce e? că le-a gonii» zise, Scărpinându-i locul unde îl lovise. Dar de ce pricină? stăpânul întreabă, Pe bună dreptate ori așa degeaba? Văz eu, el răspunse, că i cum se vorbește: Cine spune dreptul loc nu și mai găsește. Auzind stăpânul din ce i-a fost plânsul începu să zică astfel către dânsul: Ba nu-ți e, sărmane, nimenea de vină, Ci gura-ți fie-ară este de pricină: Să spui adevărul alta să-nțele-e.

nu de urmă ș-altul omal să se lege; Gara ta te bate ș-o să te mai bată, Dacă ea îți este flecară odată.

Despre minciuni minciuni este vorbă, dar remea descoperă adevărul.

Când vede omul nevoia vorbește ce nu e voia, dar și

Cine a mințit odată, nu se mai crede, când spune și adevărul.

Își mănâncă credința ca țiganul biserica.

Cine se învață mincinos, când spune adevărul se

îmbolnăvește, însă

Cine poartă plosca cu minciunile ou o dac «mult.

Umblă cât umblă până i se înfundă.

Își sparge și dracul opincile.

Tivga nu merge de multe ori la apf, că ori să sparge, ori crapă.

Cn gogoși de tufă nu se înnegresc sprâncenele.*

Mai bine șezi strâmb și vorbește drept.

Dacă nu știi să vopsești, nu te pune și mânjești.

Mai lesne e a vorbi adevărul decât miociuna.

Povestea vorbii

Un țigan furase două găște grase și și le ascunză-n desagi le băgase; Gândind întru sine ce minuni să zică, De-l va întâlni-n cale vreun romanică. Merse dar cât merse, îl și-ntâlne în grabă Un Român c-o bătă și stând îl întreabă, Zicând: spune ce ai în desagi, țigane? El răspunse: icea am niște ciocane.

— Dar dincolo ce ai? (el întâi mințise, Dar greșindu-i gura-i altă găscă zise.

Altă pove>te-a vorbii

Alt țigaa odată a intrat să fur", Când iată stăpânul ia mâini c-o secure. C «cauți, țigane <fi zise) - n grădină?

— M-a aruncat vântul, nu sunt eu de vină.

— To-a aruncat vântul? asta na te scapi, Bar ce-ți cât! ghiara înfiptă în ceapă.

— M-apucați de dâau să nu mă ia viatul - Degeaba, țigaM, un' ți-ai găsit sfânta!

Dacă e așa dar, de ce-H umpluși traista?

— Ap-i romanico, vezi asta e asta 1 Minciuni sparge și casa de piatră.

Penestea vorbii

A fost o-nsoțire ce trăia-n iubire, în pace, io tihnă și-n mare unire. Ei du știau ceartă vr-odaia viață Ci-și da unul alini vorbe cu dulceață. În scurt, imr-atâta trăiau ei de bine, încât de poveste era la oricine. Dracul însă care-n

căsnic i coada-și viril și face să-nceapă-ntre ei gară, mâră, Se sili p-aceștia cu neîncetre După a sa voie să-i aducă-n stare. Întinzând ol dară cursele lui toate și ca să-i supue văzrn I că nu poate, Caută o babă, auzindea ele 11 întrec pe dânsul la drăcii și rele. A găsit dar una Vișana anume întâia drăcoaică dracilor din lume. Se duse la dânsa, pricina i-o spune că n-a fost putință pe ei a supune.

Zicând: știi <jă este un grai de când veacul, Că-și sparge cu vremea opincile dracu'. Ia numai privește opincile mele Ce se trențuiră în mici pietricele, și tot nu mai pot încă să bag între dâșii o intrigă mică și să-mi râd de dâșii; Dar dacă poți face mai mult decât mine Arată-ți puterea, te rog, fă-mi un bine. Ea clătind cu capul și cu rânjitură își arată colții cei pocniți din gură, Zicând: ei copile I vezi că e pricina, Că nu știi pe unde se udă găina. Îți trebuie să înveți la școală, Deși ești tu diavol, dar ți-e livga goală. O bătrăuă astfel cum mă vezi pe mine Nici la deștu-mi ăl mic nu te pui pe tine, zise el, se poate, pe vorbă-ți se vede, Dar pân' nu văd cu ochii, nu-mi vine a crede. Ei bine; dar ce-mi dai? bătrâna întreabă, Că pe capul tatii nu mă duc degeaba. Bucuros, răspunse, pe loc voi fi gata: Să-ți dau o pereche papuci galbeni plată. Nu m-aș fi dus, zise, dar cu astea toate Merg, ca să vezi numai Vișana ce poate. Deci începu baba adesea să meargă la acea femeie, căscioara să i spargă. GSst ea mijloace s-onprietenească, Cu una cu alta ca să o momească. Și precum pescarul undița-și întinde și fi rămă-nșală pește de-l prinde* Așa își întinse planurile sale

Spre ea ca s-o tragă cu vorbe morale. Până când văzul-a că prinse putere și are mijloace ac să bage-n miere. Așa-nti-o zi-ncepe femeii să zică: Of, fetica mamii! cum ești frumușică, Cum îți văd purtarea, cum te văd cinstită și cum ești de blândă, cu firea tihnită, Trăiești încai bine și cu bărbățelul? Ori ca pisicuța (gâr, māj) cu cățelul? Dar să nu-ți prea pese, că țoale-și au leacul, Eu am meșteșuguri să-

mblânzesc pe dracul, Să ți-l fac să fie blânzișor ca mielul, și să-l joci cum joacă mîța șoricelul. Nu-mi trebuie mamă! tînăra îi zise, Soarta mea un prea bun bărbat îmi trimise, Drag mi-a fost și-mi este, el iar mă iubește, și ca noi îmi pare nimeni nu trăiește. De ceva de-l supără, îmi crede, mă iartă, Căci mațele în om încă tot se ceartă. Sunt prea mul ȗurnită cum trăiesc în viață. Numai sănătate sfîntul să trimeată. Orișicum, felico, îi răspunde baba, Când îl vei supune, altfel merge ireaba, Că usturoiu dulce și un bărbat moale Nu se poate în lume, el nu poartă poate, Cât de bun să-ți pară el tot ciocan este, C-așa li-e ursita bietelor neveste, N-ai să-ți deschizi gura, să-i dai vreo poruncă Că-ndată asupra-ți ura își aruncă; Numai a. lui vorbă-n seamă să se ție, El ca untdelemnul deasupra să fie.

Să-ți fac ea un lucru, ascultă la mine, Să trăiești cu dînsul încă și mai bine. Să-l porți cu brob >adă chiar ca pe-o muierfl, Îi pui în „cap ȗestul, și rabdă-n tăceie. Tînăra aceste auzint se pleară, Ș-ascultați pe aba ce-o-nvată să facă Na ăsi brici îi zise, că i vrăjit de min» 1 Și la prînz bărbatu - i acasă când vine și când după în să o vrea să se culce Tu le du la dînsul cu Qrea-ți cea dulce Fă te că ai gîntul în cap a-i ucide și rînd vezi c-adoarme și ochii închide Alunei scoate briciul (vai ce amăgire! Și cruciș din păru-i taie patru fire și mai căire seară fireh a-ele Mi le uni da mie să le pui la stele, Apoi să v-zi viais, să vf/. i feriiire; S vt «zi trai aluneca și să vezi unire... Prea ti tinerică briciul în sân bagă, Dorind să s-o faci soȗului mai dragă. Baba de-altă parte la bărbatu-i mer-e, Intră-n prăvălie - udoarea și-o șterge, Din ochi îi clipește, îl mișcă de haină, Se face că ale să-i spuie o t «mă. El vrînd iar să afle ce o să-i vorbească. Se duse să-i spuie t>i ea să-i șoptească, Zicînd: dragul mamei, of, ce te așteaptă! Ce nenorocire ți s-a pus în faptă! Soȗia ta astăzi, perechea-li iubită o să te răpăie cu moarte cumplită.

Căci ea cu un tînăr are înclinare, Pe care-l iubește

mai demult îmi pare, și el un briciu dându-i o-nvală dușmanul la să-ți taie capul, astfel dându-i planul-Astăzi când vei merge să prânzești acasă o să ia să-ți cate în cap, după masă, și viindu-i bine mâna o s-o pune la să-ți taie gâtul și să le răpuie, și dac-a mea vorbă necrezuiă-ți pare Prefă-te că nu știi de nicio urmare, și-ai să vezi cu ochii gândul cum îi este, Să zici bogdaproste că ți-am dat de veste. Omul rum aude speriat peste fire, Stă la-ndoială în nedumeire, Se muncea cu gândul cum a lui soție într-atât tirană asupra-i să ție? Și cum să-miră. -nească o aiare faptă cu totu-npotrivă și neinteleapia? Nu gândește urma I nu gândește răul I și acel ibovnic al ei, nătărăul, Cum putu s-o-nvețe ca să mă omoare? Nu știe că-i ocnă și spânzurătoare? Și ea ticăloasa nu putea să-mi spuie, Căci dragoste-n silă niciodată nu e. Să-mi fi zis, eu, frate, mă duc de la tine Au mi ești pe plăcere, n-ai nimic cu mina. Și-i dau voie însumi să meargă în pace. Cu el să trăiască unde vrea și-i place; Pe semne păcatul și a (a îi trage Amândoi viața la nevoi să-și bage.

Ce zic nici eu na știa, ași e se vede, Vorba de rău omul prea lesne o crede. Deci dar mă voi duce și mă voi preface că nu știu nimica să văd ce se face. Judecând acestea se du «e acasă, la și altă dată se puse la masă. Mâncând în tăiere și-nirislat ca totul, Se dete p-o pernă, rezemându-și cotul. De necaz și ciudă foc ieșcă dintr-ansul. Iată și nevasta veni lângă dânsul, îi plecă ea însăși capul pe genunche. Stai să văz, zicânda-i, ai vreun păduche? Așa el se lăsă să vază ce-o face și că-l prinde somnul mijind se preface. Ea atuncea briciul încet din sân scoate Ș-asupra-și pornește urgiile toate. Că el cum o vede în picioare sare. Îi iea din mâini briciul zicând cu strigare: Tirană muiere, asta-ți este dorul? Asta ți-e credința, asta ți-e amorul? Asta ți-e virtutea cea nelegiuită? Asta ți-e morala cea afurisită? Cum din cer nu cade fulger să te ardă, Să te mistuiască trăsnet să le piardă I Cum nu se despică locul ce te ține, și

să te înghită de vie pe tine I Fugii nemilostivol na-mi sta înaintea ! Nu-ncape-ndreptare, nu ascult cuvinte! DIME de trăiește ori ca cine-ți place, Dintr-această clipă pleacă d-acl drace. Că mi-ai voit răul nu-ți fac răsplătire.

Bogdaproste babei că mi-a dat de știre I Geaba ea acuma făcea jurăminte că cutare babă a sx>s-o din mini-l, și-a pierdut credința ca și Eva raiul, și ca pân-aicea nu le-a mai fost traiul. Care săvârșire văzând-u o dracul, S-a speriat cu totul de babă, săracul, Atât îi fu frică de acea bătrână, încât nici papucii ou-i dete-n mână. Ci-i întinse babei c-o prăjină lungă la nici răsuflarea-i la el să n-ajungă, și ca d-o aspidă să se otrăvească să-l facă în lume să se pedepsească. Iată dar minciuna ce face în lume, D-a cărei pricină istorii sunt sume.

Despre năravuri rele

Năravul din fire n-are lecuire.

Lupul părul își leapădă, dar năravul no și-l lasă.

Ce iese din pisică șoareci mănâncă.

Toate merg după neam.

Peștele de la cap se impute.

Poama nu cade departe de tulpina ei.

Dintr-un răsur iese și trandafir și mărăcine.

2

Copilul e ca maimuța: ce vede face. Ce a făcut mama și tala o să facă fiul și fata Unde a sărit capra, mai presus sare iada. / Prost se naște, prost cres Me, prost moare. Cine fură azi ud ou. mâine va fura un bou. CIDE fură azi ud ac, mâine fură un gânsac. De n-ar fi în lume hoții, n-ar fi nici pușcării Calul fără cpăstru cade în prăpăstii. Unde nu e stăpân, nici Dumnezeu nu e. Unde nu e pisică șoarecii steag ridică. Unde găsește pus rău el pune bine. Găsește sat ffiră câini, umblă fără ciomag. Nu judeca urma, iasă tinde o ieși, dar Este ac și de cojocul lui. R5 ir faci, râu găsești. Vinovatul negonit fuge. Hoțul fură și jură, dar degeaba, încotro șovăi tot de belea dai (zisa țiganului). De

n-ar fi păgubași n-ar fi nici hoți, adică - În putina cu argăseală.

Povestea vorbii

O vulpe rău stricătoare Ducându-se-n vânătoare
întâlni în drum pe-o vale Pe cumătră lup în calo.

Și-i zise, rânjind măsele, Cale tună, cumetrele.

— Dar încotro, pânî Tunde? Ia pânaci, îi răspunde.

Mă duc pânta o vecină să-ngrijesc de vr-o găină, Dar
tu ce ți-ai lăsat casa?

— Am plecat și dau cu plasa Colea-ntr-o coineată

Să văd n-oi vâna vr-o raP. Zise astlăa a iară:

— Aidem împreună dară. Și găini, rate oii ouă

Le vom împărți în două.

— Bine, aidi I și plecară, Vânară, pe cât vânară

Și după re împărțiră Toate câte le hoțiră, Când cu
elese-ncăscară și pe la case-și. plecară, începură să-și
ureze Sănătoși să ospăteze: Noapte bună, cumetrele,
Ferite-ar Sfînlul de rele.

— Iii mulțumesc, cumetriță Domnul bine să-ți trimiți
Ne-am folosit astă-seară.

Dar uijde ne-ntălnim iară Zise ea: fără greșală în
puțina co argăseală.

Drept este și prea firește la hoț cu hoț se-ntâlnește
Mai lesne în pușcărie Decât în negustorie. Dar bețiv cu
bețiv unde? Iacă și el ne răspunde: Unde-mi toarnă să-mi
ud gâtul și îmi mai petrec urât-il. Așa și-altul, prin urmare,
Mai lesne întâlnire are Unde-l trage pe el ața la să-și
petreacă viața.

Despre frica lui Dumnezeu

Ochiul lui Dumnezeu nu doarme.

Dumnezeu nu răsplătește ca dușmanul, ci gonește ou
anuul.

Pe omul rău îl înseamnă Dumnezeu.

Păcalul își caută vinovatul. De-aceia nu asculta la cei
ce zic:

Păcatul nu e cât mânzatul, ea să-l vază tot satul, și
Nici să văz vr-od. ilă drac, nici cruce de el să-mi fac,
ci

2 V

De oameni răi să te închini și s9 fugi ca dracul de
tămâie.

Fă-ți crucea mare că e dracul bătrân.

Dracul n-are nicio treabă, dar degeaba tot nu șade.

Dracul nu face punți și biserici, ci întinde curse și
piedici.

Moartea nu viue când o chemi, ci te ia când nu te
temi.

Vulpea cât e de vicleană și de multe ori cade în cursă
cu toate picioarele ei.

Calul e cu patru picioare și tot se poticnește.

Nimenea nu e ușă de biserică.

Cine este sfânt, pe așternut moale nu doarme, dar

Nimenea nu zice: ia-mi Doamne, ci dă-mi Doamne,
însă

Rugăciunea omului beat, Dumnezeu nu o primește.

În Loc de dobândă să pomenește cu osândă, și>nii.

Pe lângă l-miul uscat arde și cel verde.

Povestea vorbii

Doi cu picioare oloage mergând ș-ajungând un deal,
Onu-ncepu să se roape, când se odihnea supt mal:
Doamne, dacă ai putere să faci minune din cer împlinește a
mea vrere la păsul care ți-l cer;

Sloboade de sus acuma înaintea mea un cal, Să-
ncalee pe dânșii numai până voi stji ăst deal Altul începîi
să zică: ce spui, prietenul mou? Nu îți est* ție frică să
mânii p* Dumnezeu? Vai! nu inirâiril, frățioari, astfel de
vorbă și zici, Vreun tr Az iet să nu po/oare, să ne omoare
aici. Tocmai când vorbea aceste d-oJatl s-a pomenii că în
spatu fără veste un înarmat a venit, P-o iapi slabi călar.) c-
un mânz bolnav după ea, și îl si11 în spinare p) bolnavul

mânz să-l ia, Când cu un bic u ca mai tare să-l suie pe acel deal.

I așa-n loc de călace gura-l făcu pe el cal.

Despre prostie

Ce-mi e prostul, ce mi-e nebunul!

Ia pa unul d4 picioare și lovește pa celălalt în cap.

Cine se apucă să învețe pe nerod, nu se osibește de nebun. Prosiu-nvață bărbierie la capul tău. Cu nebunul să nu-ți pui nici în cliu, mei în mână.

El no știe că e laie, nici ce e bălaie. Nebunul nu asudă nici la vale, nici la deal.

Tu îi faci cu ochiul, el în face cu capul. Prostul este: caulă N-au iapa și el călare pe ea. N-a ajuns la râu și și-a ridicat poalele la brâu. Nu-l primesc, în sat și el întreabă de casa pârcălabului.

Cine-și pune mintea cu nebonul, este mai nebun E anevoie să tai pom și să ciopleșii om. Vițelul după baligă se cunoaște, ne bou o să refacă Puica pe creasia se cunoaște, ce neam o să iasă. La satul ce se vede, călăuză nu trebuie, Din coada pisici, snă de mătase nu se face. Mintea de-ar crește pe toate cărările, ar pašU-o măgarii.

Orbului de geaba-i spui că s-a făcut ziuă, Prostul face ce vede și re aude nu crede, îi pare că toate care zboară se n ariâncă. Surdului degeaba îi cânti de jale, el este: Bună ziua nea Istralf, doi boboci de rață frate Unde dai și ucide crapă! Tu ce-i cânti și el ce (i descântă? Tu-l trimiți la foc și el îți aduce busuioc. Tu-l trimiți la surcele și el îți aduce floricele

Povestea vorbii

Un nerod cu tota-n vremea mai demull & - Ca să-și ia nevastă făcând și el nunti, De ospăț, de masă, în gând îi venisa, Dar ou ce să fiarbă de loc nu-ngrijise

Socrul, ca și dansul, văzând că nu-s lemne Aleargă la horă pe tineri să-ndemne. Strigând: cine este mai voinic să ducă, Să meargă îndată, lemne să aducă. Ginerele sare, ia

car și secure. Mă duc eu, răspunde, și pleaoă-n pădure. Ajungând se uită la un copaciu mare, Să-l duc întreg, zise, ce de mai haz are! I-aș face îndată pe toți ca să-mi zică: Hop odată mare 1 ce mai ginencă I Dar numai el singur în car cum să-l suie, și-i veni-n gând carul alături să-l pune, la tăind să-l culce, drept în car să cază și așa să-l ducă nuntașii să-l vază. Făcând dar el astfel și tăind stejarul Cum căzu îndată îi turti jos carul. Acum ce să facă? fluieră, privește! Ș-ntro parte ș-alta stă și se sucește! Văzând că nu-s boii, să-i caute pleacă, Cu securea în umăr și cu barca seacă. Și ne mai găsindu-i că i-a pierdut crede, Iacă și-ntr-o baltă niște rațe vede. Nu-i venea prin minte ce o să mâi" pață, Azvârle securea ca să dea-ntr-o rață. Nu nimerește, și rațele scapă. Și securea cade bândâbâc în apă, Pe loc se dezbracă, se aruncă-n baltă, Ne gândind nerodul c-o să pață ș-alta. Pe când el cu totul se da-n afundare să scoață securea din apa cea mare, Vine oarecine în ascuns, pe taină

Și-l /ură de-l lasă fără nicio haini. După ce rămase gol numai în piele Privind împrejur și văzu floricele, S-a pus să culegăzicându-și nu mi pats, Cu mâinile goale tot nu merg acasă. Și-așa numa-n p; ele se duse cu ele, în loc de surcele ducând floricele.

Despre învățătură

Ce înveți la tinerețe aceia știi la bătrânețe.

Meșteșugul la om e brătară de aur.

Cine învață la tinerețe se odihnește la bătrânețe.

Calul bătrân nu se învață în buiestro.

Cine știe carte are patru ochi.

Procopseala nu se cumpără cu bani, ci se câștigi cu ani.

Banii nu aduc procopseala, ci procopseala aduce banii.

Omul cât trăiește învață și tot moare ne-nvăiat.

Nirainea nu poate să zică: acum le știu toate deaceia

La orice treabă pe Stan pătitul întreabă.
Cine întreabă nu greșește.

J6

Orbul cu întrebarea a nemerit la Hrăila, dar Nu cere de la prost învăț și de la bătrân băț. Orb pe orb prtvățuind cad amândoi în groapă. Nu cine trăiește mult știu multe - ci cine nmb1S

mult știe multe. Una e una, două suut mai multe. ;Uii Jt trăiești multe auzi, multe vezi. Mult umbli, multe patiiflești, multe înveți. Câte sate a umblat atâtea meșteșuguri a-nvățat. Găina care clocește niciodată nu e grasă, dă-i și Piatra care se rostogolește din loc în loc nu prindo mușchiu. Toată musca nu face miere. To-te stricăciuni e nu sunt pentru ciorbă. Procopsoala nu e cârpă să o mototolești și să o bagi în sân, că Unde nu e cap vai de picioare, A lipsit da-ansă nonă an și s-a întors ou doi bani, căci

Omul sfințește locul, nu locul pe om. Toată lumea este școală, și Vremea învață pa aceia ce n-au dascăl, adică Nevoia învață pe om și nuiaua pe copil. Ursul nu joacă de voie, ci du nevoie, de-aceia Pisica râsgăiată nu prinde șoareci niciodată, și Copilul nepelepsit ajunge neprocopsit. Copilul răzgâiat rămâne neînvățat.

Povestea vorbii

Ud Împărat oarecare neavând niciun fecior și fiind la îninșiare

Că n-are moș enitor, Prin rugăi luni și po ti re

Dumne eu l-a ascultat și duță a lui dorire cu un prunc l-a mângâiat care cu drag >ste mari din ceasul ce s-a născut Părinții în răsfățare și-n râsgâeai l-aiț crescal. Atât de mult împăratul asupra lui tremura. Cât strășnicia lot palatul nu cumva a-l supăra. Așa-l lăsă pânla mare să crească lot în desfrâu. Pentru ori ce rea purtare nimeni nu-l ținea de rău. I-ecând el era-ntr-o parte și alta purtat pe sus. Ca 63 Învețe și carte nu dascăl i g-a adus, Pari Qcindu-

i să-l învețe ca rr. Îngăeri și cu blâaieta «... și ai-l sipera de loc.

Să nu-l silească vr-odată

Ori să-l certe în vreun fel, Ori să-ndrăznească să-l bată, c-apoi va fi vai de el. Așa dar aceste toate

Întocmai urmate au fost, Din care prea lesne poate pruncu-i să rămâie prost. Câțiva ani dacă trecură împăratul a cerut să vadă ce-nvățătură copilul său a trecut? Și aducându-l de față începu a-l întreabă la mângâieri, cu dulceață ca să citească ceva. El începu: alfa, vita, gama, delta, omicron, Capa, iota, sigma, tita, pl, mi, ni, csi, ipsilob. Dravol zise împăratul.

Dum-atât ai învățat? Apoi, răspunse băiatul, celelalte le-am uitat, Împăratu-ngrijat foarte de al său iubit fecior Că-i rămâne după moarte un prea prost moștenitor. Pe miniștrii săi întrebată, să-l învețe vreun fel.

Ce să facă, din ce parte s-aducă vreun iscusit? Ca să-l poată învăța carte cu vreun metod osebit. I-au zis miniștri, rupărate, e un filosof aici cu științe prea minunate, la orice vei sta să-i zici. El ne-a învățat la carte pe copiii noștri toți, și am vrea să avem parte de el și pentru nepoți. Pe dânsul de vrei îl cheamă să-i veri duhni celânalt, și dă-i copilul în seamă fără să mai cauți alt. Acest sfat dar asi-ulfrindu-l imoăratul a irimis și pe filosof chemându-l de fală a-a i-a zis: Am auzit pentru tine că ești om prea iscusit, și toți te vorbesc de bine, toți zic că ești pricopsit D-aceia cu râvnă mare te chem și te rog și eu cu asemenea urmare

ă-uveti și pe fiul meu. Și văzând că-ii pui silința mai curând a izbuti.

Pe cât îmi va fi putința și eu îți voi răsplăti. Prea slăvile Impăraie, filosoful i-a răspuns, Toate sunt adevărate care de mine v-au spus, Dar acum sunt bătrân foarte, nu sui. **t** tânăr ca atunci, M-am apropiat de moarte nu mai am j. usl să rivăț prunoi M-am **d**). **t** aium pe odihnă, voi să trăesc în i-tit să-mi petrec viața în tihnă, că deseul am

ohosit. Fug de zgomot, de nnpate, singurătatea iuh se%
Slugă chiar să am nu-mi place ca să nu mă necăjesc. Dar
ca să nu calc cuvântul și liataru-mpărâlesc, Voiesc, de va
vrea și sfântul, p* cât pot să vă slujesc Trimitiți-l dar la
mine, rog să nu fiu sirămmat, CI precum v-am spus nu-mi
viaesă vi-l învăț la palat. Împăratul zise: bine, fie și așa
cum zici, Să armeza ți la tine, iacă nu te-oapaci aici

Dar însă îți dau de știre nu cumva să-l necăjești Să-l
bați, să-i du de enire, ori la el și te răstești. Ci voi cu
ironomie înviițaturA să-i dai, Toat-a ta filosofie ru bine și i-
o predai Dupice-mpiratul zise căire filosof astfel, A doua zi!
i irimise și pe ful sân la el. Cum veni îi dete cartea, p-un
scăi naș îl cinsti și îl pn-o la o parte po uncindu-i a citi. Na
apucă să-l arate și îndată s-a pomenit că niște. inși din
cetate spre v-d «re-i au venit. După ce ceva vorbiră
filosoful a vuit cu aceia ce veniră se pune de gustărit și
neavând să-i slujească vreun ferior au argat Puse ca să-i
poslujească feciorul de împărat. 91 îndreptă pe fereastră
dându-i în mână un ban

Zicându-i: na, ține asta și mergi colea la băcan să-ți
dea mezeluri, pâine și o carafă de rin. Cusurul mi-l va da
mai De, dnte și mai curând vin. Deoi după ce le aduse
masă, tacâmuri a pus, Stolnic, paharnic lefuse.

până mai către apus. Că ei dacă s-apucară de vorbă
și de lung sfat De sluga lor își uitară că slujise nemâncat și
auzindu-l că plânge la spatele lor de post, K zise, vino de
strânge și învață să nu fii prost. Apoi mergi și tu acasă să
mănânci și să prânzești, Dar să nu spui că la masă

— Le-am pris să nu poslujești. Și dimineața te scoală,
ziua pân' nu s-o înălța. Să vii mai curând la școală s-avem
vreme d-a învăța. Plecând copilul e duse u plânsă, cu
văitat, și pe rând mume-sî-i spuse cum la întrebuințat.

Mumă-sa roainile-și frânge, sposole lui a-coltând
Merge lămpiratul, plî Dge, bociodu-se și strigând: Vai de
mine împărate alt dascăl n-ai mai găsit, Do l-ai dat să-nvețe

carte la un nebun și lipsit? Filosofu, ngrab să vie, împăratul l-a chemat, și l-a-ntrebat cu mânie, de ce astfel s-a purtat? împărate, știut ii-l, răspunse cel învățat, Că azi din filosofie o lecție i-am predat De-aceia fiți în pace, lăsați să-l învăț cum știu, Dacă voiți să vă plane gă aveți înțelept fiu. Se domoli împăratul și îi zise negreșit, De-aceia-ți didei băiatul ra să-l faci de-ăvâr-it. Se făcu zahăr amarul cu rele ce s-au mai zis, și a doua zi școlarul la școală iar fu trimis. Filosoful deci primindu-l iaiiș d-a citi l-a pus

Și ta «así ineu-mdu-l la trebde lui s-a dos. Pr «a n-are fiind oracol abia s-a otors pe-nsarat și gfisi pH cuconașul plângând a>asă-ncuiat. N-ai mergi de mănâncă pliM, îi zise, și prost nu fii și alt» în rijo ca imune de d iin; ip și, îi se duse larfis băiatul pia yàml nu o în i cum an zis și iar aude iui păraiul că l-ar fi ținut închis. Se necăiește și cheamă pe filosoful pe Io II în trei a să dea seama dere-și ba e el joc? El răspuns «: să nu Ție vr-odaia nu joc să-mi bat, Ci azi din filnsnfie iar o Irețib i-srn dat. Și împărăția oast a no mă socoti nerod, Că filosofia noastră are f» gebit metod, S «gândește împăratul, ciudat lucrurile-i par, și râse «Itr «băiatul săntargi la țouH iar.

A treia zi viind iară

feciorul de împărat L-a luat și pauă seara după sine I a pur lat, Pe unde avea să meargă sta în loc să-l întreba: Știi tu asia piață largă cum se numeșie, au ba? Când îi tăcea la-ntrebare, zicea. nu fi di bi °C, Asta e piața cutare, asta e cutare loc. Mai mergând întreb*: știi tu

cum se cheamfl ace t pod? Când răspândi că nu și le, îi znea: râu fi nerod, Asta e pdiil cutare

?» ta e mire ban. Aceste» zunând lotrară într-un ioc, rare i-a spus și pe copilul la sraia ca I a? tei>le l-a pus. Unde filosoful iară sa ș>ază a trebuit. Și tocmai cam către seară ca să plece a ieșit; Bietul școlar vai de dânsul, flămând la frig așteptacă. Îl făsi îngânând plânsul, trMiurând și susținâftl

După ce merse acasă porunci către școlar.
Zicând, mergi și tu la masă, dar vezi mâine să vii iar.
Cum se duce iar băiatul plângând mumesei a spus.

Auzind și împăratul a trimis și I-a adus.

II Întrebă ca să-i spuie de ce l-a purtat astfel?

El răspunse: asta nu e decât lecții pentru el.

Nu-ți pot lecția pricepe, împăratul îi rosti.

Eu știu că omul începe întâi de la citit.

Și aceasta o să fie, înțeleptul a răspuns.

Dar la o filosofie cititul nu e d-ajuns.

Am să-i predau și moralul când l-oi put e la citit și
întâia materialul adunăm pentru vorbit.

Se muie iar împăratul cu multe câte i-a zis.

Ș-a patra zi pe băiatul la școală iar l-a trimis.

Deci cum sosi el la școa-8 dascălul ia o oaia

Și-i dă peste pielea goală câteva bune cu ea, Zicând:
mai spui altă dată p-acasă câte fac eu? Mai superi mamă și
tata și să voioșii răul meu? Acestea și alte dară zicând cate
i-a plăcut i-a dat drumul către seară să se ducă și bătut.
Pân-aci toate ca toate împăratul l-a iertat, Acum să vedem
ce poate mintea unui învățat? Căci cum auzi-mpăratul, de
celea ce s-au urmat, Că i-a și bătut băiatul cu totul s-a
tulburat, și nici vru-n față să-i vie filosoful cel pârât Ci
porunci-n pușcărie să i bage numai decât, la a doua zi să-l
piarză, judecându-l cu divan, Să-l spânzure și să-l arză ca
pe un vrăjmaș tiran. Așa a doua/J dară împăatul poruncind
Ministrii se adunară ca să-l judeee voind;

Deci întrebă împăratul uitându-se rău la el, Zicî Dd;
spune de ce băiatul mi l-ai pedepsit astfel.

— Prea slăvit «împărate aste filosofii sunt, și ei sunt
adevărate ascultati al meu cuvânt.

— Ce fel du **f** lo-ifie când **< 11** (inar um a venit L-ai
pl's paharnic a-ii fie și sto **m**³ de târguit? Împărate așa este
eu nu o tăgăduiesc, Bar, i le am fă ut a ieslea vrând ca t-ă-l
înțelepțesc» Adică când va alunge mnine, poimâine-mpăril

Masa să nu îndelunge șezând la chef ne-ngrijat. Iar să [u-ii pe d-„fane flăm - n/. i împrejur să stea. Și alt i p «is-ltă pane împd alirf să i ia. Bine, bine, așa fie, împăratul iar i-a zis, A doua zi spune-mi mie de ce l-ai ținut intbis?

— Ș-asta e filosefie, laatia areaatii nu-mi e.

— Gând va fi-mpărat să știi.

și închisoarea cam a, Iar no pentr-un fir de ață, ori (Jahl Hv; i vinovat, \$9-1 ție pe lo» tviața io prișeiiiie li-Sgal. Și-afil ia a sa să fii o, loipă atu1 a urmat. Bece ca p-o slugă ție a khh zi l-ai purtat?

— Ș-a>te Mnsnfie.

Cfloi pantras l-am partat și polur, ș-all să știe i-aiu sjusși-am arătat. Iar nu dacă se va tare mâine, p mai e-mpărat Deorii are un i place

A ic du nas. urlat. Dine, Iii ne XVsi» lasă, inii-a aiul zice iar, într-al Ml de mnU DU-mi pasă, fie «iini /ici, ii-nm habar, în sfârșit dar spuneim mie dere piirjiia săbați?

— Ș-asla e fi osoiie, e trebae lampărați, e³ na cum îi este vrere a pe vinovați a i manei 91 știe ce o puterea peține a pontei.

Iardu ca la jucărel să strige: dați și iar dați Ba cinci sule de nuiete lesne în spate-i turnați. Lasă s-asta la o parte, împăratul iar a zis, Dar n-o să-l înveli-a carte, prin urmare și la scris? Anevoie împărate că prea mult e răzgâiat, 1 de vorbă nu se bate, și ține ce-a apucat, Dea cerul să aveți parte de fiu-vă Cel iubit Dar eu mai lesne i-nvăț carte pe un urs nenărvit. Se turbii. ră împăratul auzind acest cuvânt și răcni-ne; It tot palatul s-a clătii panla pământ Zicând: Auziți necinste. i Vedeți în răs cum mă ia? Se cade a? a cuvii. ti să zică-naintea mea? b-ntuarce către el iară și îi dă acest răspuns - De vreme ce tu zici dară.

că mai lesne-nveți un un?. a-l înveți, iar de nu moar-K aceasta îți hotărăsc.

Zise el: >Bucuros foarte;

eu v-am spus eu primesc Dați-mi un urs, dar na mare, ci să fie mititel, și-n trei luni cn-ncredințare, că d. În examen cu el. După ce aceasta zise împăratul hotărât Pentr-un ursuleț trimise

— Și-au adus numai decăt; eu soroc, cu legătură, dădură pe dobitoc la a cărții-nvățătură și el îl primi ye loc. Acasă dacă îl duse cumpără piei de eismar și să facă carte puse

pentru noul său școlar, Făcând aceasta aduce, bagă fleici prin foi de rând, și-i dă ursului sâmbuce foaie cu foaen torcând. Ursul, cum e din natură, fleica când vrea să le ia, Parc-ar fi ciiit din gură căuta și mormăia. Mâncarea lui totdeauna

— Din acea cartefiind, Nici nu împlinise luna și l vedeai mere» citind, Or când flămânzea, de votecartea urmâni Iuân4 Prefira foai» ou foaie și m*<rmAia fleici câtaadL Așa dar viind se roiul, ursul examen să dea. Se rândul >lua-o-ul.

și iuți Kdnnati șed ea o. Iat9 și dascălul dară cu polarul său cel mic Cărui tre' - zile de vară nu îi deilese mertic. Și din acea a lunare la mm ni nu se oi la Decăt la orire mi ore la dăduse Mnt său căta Împăratul cu nnare la un nlet t t privind Aștepta cu iprfihlare ea să-l vază și ei tind. Și pravila-mp? raiască au; ind pe masă aci, la să-l puie să citească dascălului poranci. Wrsul pravila mm vede, că e rea cu fleici gânditră Gt an flămând se repnde, ia«Mâini aezăbovinideschide și apucă să mora Aiască în loc.

TSegășind nimic de biftă, întoarce foi într-alt lac, Stă, mormăiește în carte, nu găsea te iar nimic. Răsuna de răs palatul d-acest col, ar curies, și îi zne împăratul: - 11 văz, citește frumos, Dar nu putem înțelege zisele lui nicidecum. În ce limhă și-n ce lege ne cele te el acum?

— În liment lui, împărate.

I se da. -cilnt grăind. Cum s-iiie a i în carte le tălmăce ticitind. Atunci. amhirul împăratul neca/ul și-a risipit, și

iertând pe vinovatul eu daruri la slobozit.

Despre lucrare

Cine șade coada-i cade, cine mișcă tot mai pișcă.

— Și la tinerețe cine nu lucrează, la bătrânețe râiază. Scoală-te de dimineată și te culcă mai târziu. Cine pleacă de dimineată departe ajunge. Un ceas al dimineții plătește cât trei după prânz. De multe ori nu aduce anul ce aduce ceasul. De unde nu gândești d-acolo sare iepurele. Toate sunt la vremea lor, iar nu Lasă-ți lucrul și-ți ia mukul. Vorba luDgă e sărăcia omului. Cine vorbește, lucru nu-i sporește. Iar cine tace, mai multă treabă face, nu fi Bun de gură și rău de lucru. Namai cu vorba nu se face ciorba. DS din mâini dacă vrei să le i) a liman. Lucrează pe mult și pe puțin. Mai bine ceva decât nimic.

Povestea vorbii

Doi țărani când vrură la lucru să plece Nevestele-n casă până a-i petrece, I-an sfătuit ce fel și cum să urmeze, Cum să se tocmească și cum să lucreze. Una zise: - Frate, vezi de ține minte și en-a muierii din zece cuvinte. Ea nu-ți zic de alta decât să știi cum că După cum ești mare și vrednic de muncă când te tocmești, cere

— Să-ți dea plată bună. Na lua în grabă pe nim e arvună, Să-ți pierzi surda vremea și zilele tale și să vii acasă fără de parale. Iar cealaltă zise: bărbate, ascultă, Lucrează pe plaia puțină și multă Cam ți se întâmpla, nu după plăcere, Decât să pierzi vremea degeaba în ședere «. Deci dar ei plecară amândoi d-odată. Știind fiecare sfătuirea dată. În oraș intrară lucru să găsească; Veniră și-ndată oameni să-i tocmească. Cel cu plata mare nu vru jos să lase, Nevasta acasă cum îl învățase.

Ăstălalt se duse, Iaci a, luă plata. A doua zi iară la alții fu gata, A treia zi >ucă n-o pierdu degeaba. În scurt totdeauna se afla cu treabă. Iar ce alt tovarăș siind în așteptare, ia să se toi-nnască tot pe pită mare, Mii mult a lui vreme era petrecută Făr' de niciun lucruși-n deferi

pierdotă Ce lua-n trei zile într-o viptămână Da' pe d-ale gurii o lihnind p-o rână... Deci când trecu van și lucruncetează Pleacă ei acasă copiii să-și vază. Cel cu piață scumpă duse pun-ra goală, Trist, galben la înță și slab ca de boală iar celălalt umpluse de sfanți chimirașnt și ce duce vesel ca trandafirașul.

De-aceia zice un înțelept: Foamea se uită la poarta omului muncilor și nu în irsznește să intre.

— Iar Leneșul la toate zice că nu poată, căoi Lenea e cocoană mare. Până se încatră soarele se-nalță și până se gătește soarele sfintește.

— De-aceia, în cagtrândavului e sărăcie lucie. Când mălai are, sare n-are, HSM & le în sapă de lemn

Casa li e ca a melcului, la spi» are. Bmblă din loc în loc ca eSscalal din ea ta mu; latr-nn papuc și o opinca li pa, lip», nea Stinia A. Ylată cârpi ia cu a ta. Pici pară pica, dacă-i pica eu le-oi mânca, iar de au, acolo vei șede. Pe leneș i blesie-mă pâinea care o mănâncă. Umbla cu caut în» e iuțelii, ca-c8 gur, pierde vaia. Ha sa re unde mi-l semeni. Unde sunt doi, ru el trei. Iacându ru tercliea berchea, trei lei perechea – și S3 r9 cia la el se ține ca pulberea după câine. Umblă pe drumuri tăind câinilor frunză. Casa lui în trei pereți și ca ușa prin pod. S-răcia îi roade urechile. Umbla gol ca un pistol. Se-mbracă ar mai pedină – întru.

Povestea vorbii

Unul avea o nevastă Leneșe de tot și proastă, Atât, încât pânta gnșo. Se tăvălea prin cenușe. jtaine nu avea nici treanță. Decât o cămașă zdreanță, Ruptă de tot, prăpădi 3. În mii locuri găurită – Nu se mai ținea pe dânsa, I se vedea tot printr-însa, Bărbatul ei ca ea iară Umbla capiu până-n seară, Mai mult șede pe o rână Decât lucrana săptămână. Căta tot munca ușoară, Numai pentru o pâinișoară. Nu-i plăcea trupul să-și (rângă, Să lucreze și să strângă. Amândoi se potrivise și la toate se unise. Câți îi

vedea în astă stare Zicea de ei fiecare:

— Și-a găsit hârbul capacul, tigva dopul, și lelea bărbatul N-a spart Dumnezeu două case.

Deci ăst bărbat, biet pe siue Vedea nu vedea bine. Dar văzând nevasta-și goală Fără preș și fără poală, 1 se păru cu rușine, Deși el nu simțcă bine „Și cu-ngrjirile sale Strângând un leu de parale Zise dragei lui neveste: - Dragă o zicală este: „Bogatul mănâncă, când fie foame și săracul când găsește și Paștile săracului sunt când îmbracă cămașă nouă, și tu azi dar te gătește, Te spală, te curățește, Că merg să-ți cumpăr cămașă ia să lepezi ale fașe. Deci dar ieșind el din poartă ia să se ducă la boltă, întâlni în drum pe nașul și-i cerii la el sălașul. Finul acum ce să zică, Punga-i eră ușurică. De cămașă se lipsește și de masă târguiește. Găsește o găscă grasă, O, lă și pleacă acasă. Cu nașii săi împreună Săltând de părere bună.

Copilul său cum îl vede la mamfl-sa se repede și de departe o cheamă: - Mamă! mamă f Tata aduce pe na-al Ei îi suflă-n urechi vântul, și i se păru cuvântul: „Tata aduce cămașa» Și se bucurie mare Pierzându-și cumpătul, sare. Numai decât se despoaie De treanta ei cea cu soare Ș-aruncând-o-n foc rimase Muma ei cum o fătase. Și așa ca o păpușe Iese îndată la ușă SĂ-I adaste să sosească Cămașa să și p-imenească. Dar când în loc de cămașă Vede găscă, naș st nașe, Aleargă lipan s-adune, Rupe. împrejur își pune, și tocmai ca paparuda Viind își primește mda. Apucă găscă mai tare ia să facă vr-o mâncare, ți până ea să gătească, Nasu-ncepe să vorbească, Zicând: - Rea a fost, nevestă». Sărăcia-n lumea astă! Despuiata cum aude întrebă-ndată pe rude: „Unde ați văzut-o oare?

Ori astăzi în târgui mare?!”

* * *

Cui i-e frică să se-nsoare să-și ia o nesimțitoare, la și aceasta neroaa A. Și nu-i va mai cere moda.

Despre befie.

Cine bea în cinste ori în dator se-mbată de două ori -
căci Una gândește cârciumarul și alta bețivul.

— Băutura e ce e, mâncarea e fudulie. Apa nu e bună
nici în cizme. Vinul e pentru noi, nu e pentru boi cu vinul și
cu somnul uită grijile omul.

— Vinul e toiagul bătrânețelor și nebunia tinerețelor.

Vinul bun și nevasta frumoasă sunt două otrăvi dulci
la om.

Vinul! bei de bun și e! te face nebun.

Tu îl bei pe dânsul și el te bea pe tine.

Tu-l bagi în mațe și el iese-n fată.

Cât să dai ocol, tot te dă de gol.

Mergi pe cărare lină și dai drept în tină.

Povestea vorbii.

Un ungurean oarecare Ce n-a prea avut umblare și
nici vie nu văzuse, Nici vr-odată vin băuse, și văzând odată
vie, Bând și vin pân-la beție, Palt ungurean întâlnește și cu
el astfel vorbește:

— Măi soațe, văz-t-ai tu ghie?

— Am văz-l măi (zise) ș-o mie.

— No da cum îi? de ai văz-l, spune?

— Da au îi măi, v-o minune?

— De n-ai văz-l cred poat să-ți pară.

— No mă să-ți spun cum îi dară, Îi albă și stă-n chici
oare Răscăcănătă la soare.

— No! minț-tu, că n-ai văz-l ghine, Să-ți spun io, cată
la mine:

Ghia aia-i p-un deal pusă, Tot cu țepi prin ea
împunsă, și, cochile, voinici tună Poama ei de i-o adună, și
supt chicioare o-ncarcă să-i cure zeama, o calcă, Apoi p-
acea zeamă dragă o botează ghin și-o bagă într-o scorbură
întinsă, Cu bete d-alun încinsă. De-aci mere o boreasă, Ce-i
zic cârciumăreasă, și cheamă chinul pio boartă, Ținând o
cofă cu toartă, și ți-l dă de I bei cu oala, Mă, dai șelău
chinul ăla! Că dacă-l bei te îmbună Până banii ții dună și se

duce nu-i mai pasă, Cu punga goală te lasă; Și să vezi cum n-a m-ascultă

La hiclenia-i a multă: Io beui din el odată o oală ghine-ndesată, și pangrâii trei cuvinte Mă luă o țâr de minte. Când plecai să merg pe cale Drumul oblu-mi pârcă vale. Că el se țincă de mine și-mi da ghes să caz pe vine! Io dam pe poteca lină, El mă da-n laturi prin tină. Djc-am văz-i că joc își face Vru-i să-l ghirui, să-mi dea pace, Dar el m-o trântit în tină, și mă dete pe hodină. Când m-o deșteptat o tuse Mă uit, să vezi ce-mi făcuse! La gură-mi se bâligase, „Banii din pungă-mi luase și s-o dusu-se la dracu' pe unde i-o fost plăcu.

Tot despre beție.

Vinul, țuica cui îi place n-are cu ce să se-mbrace.

Pe bețiv ioți îl arată cu degetul.

Bețivul când trece pe punte, închide ochii să nu vază apa.

Arama omului la beție se arată.

Hotu-nvață la hoție și bețivul la beție.

Cine să ia după muscă ajunge la bălegar, că

Cine bea pân-la îmbătare, nume bun-n lume n-are, și

Decât să-ți iasă nume rău, mai bine ochii din cap.

Spune-mi cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești.

Gline te vede intrând în cârciumă „nurice că ai intrat să te-nchint>

Povestea vorbii.

Un grec oarecare din sate plugar Plecă și se duse cu ai său măgar Până la o rudă ce-i eră cumnat și avea șederea departe-n alt sat. Cumnatu-său care prea mult îl iubea, și-n casă i văzându-l odată abia, îl primește vesel, de cum l-a văzut și seara la cină cu el a șezut. Cu vorbe, cu glume tot la îndemnat, și a tot băut grecul până s-a mbâtat. Culcându-se astfel și dormind ceva A doua zi capul grozav îi urlă. Îi parcă mai mare de cum eră n-tâi și-l trăgea să-l pune iar la căpătâi. 11 pune și geaba, ori cum

nu-i trecea, Nicăiri să șeadă locul nu-i plăcea. Necăjit se scoală greața a-și scuipă, Vrând și dobitocul a și-l adăpă, și dacă se duce în sat la cișmea, Fluieră din buze silindu-l să bea. Dobitocul însă dacă a băut, își rădică capul și-n loc a stătut. Deci văzând țăranul pe al său catâr că la fluierarei nu duce hatâr.

Și de îmbiere n-are nici habar la o picătură să-nghiță măcar – Zise (clătind capul), hai dobitoc hai I Tu mai multă minte decât mine ai.

— De făceam aseară ca tine și eu Nu eră să-mi fie astăzi așa greu.

Despre economie.

Cât ȝ-e pătura atât te întinde. Cum îți vei așterne, așa vei dormi. Cine cheltuiește peste ceea ce câștigă, n-are-n casă mămăligă. Să ne mai cârpim, că nu putem să ne tot înnoim»

Spărtura până e mică trebuie cârpită. Omul nu iese cu dosul la oameni, ci cu obrazul, dar îrsă: Hainele nu fac pe om mai de treabă. Brânza btnă în burduf de câine. Margăritar atârnat la gâtul porcului, sau Belciug de aur la râțul porcului, Omul sfințește locul, nu locul pe om, dar

Una e una, două sunt mai multe.

— Alta floarea de grădină și alta e floarea de câmp.

Obrazul subțire cu multă cheltuială se ține.

Fiecare își știe pasul său.

Fiecare singur știe unde îl strânge opinca.

Corabia mire și valuri mari o bat, de-aceia nu te măsură cu cei mari, că

Cine are piper mult îl bagă și în terci.

După ce carnea e grasă mai pune și seu, dar

Tot învățu are dezvat că

Nu sunt totdeauna ea Paști e.

Cui nu-i place bă trăiască ca găina la moară?

Însă

Nevoiași face să trăiască ca vițelul la oraș, că Nu e

după cum vrcă omul, ci după cum poate.

Și omului îi plac toa e, doar să le roază nu poate.
anevoie când ajungi să cumperi orz de la găște.

Gunoiul de vară e piper de iarnă. O, nul înțelept vara
își cumpără sanie și iarna car, și

Leagă sacul când e până în gură, nu când ajunge la
fund De unde tot iai și nu pui, curând se isprăvește. Birul e
făcut rotund, lesne se rostogolește Aaevoiesc câștigi, lesne
se cheltuiește. iai câte unul și dai cu pumnul Cine o lă prea
lată, rămâne cu ea necrăpatt. fi găsesc frigurile pungii, și
apoi

Nu e mai grea boală decât punga goală.

Omul fâr de bani e ca pasărea fără aripi, când dă să
zboare cade jos și moare, dea ceia

Nici să te bolnăvești, nici să ai trebuință de doctor, că
Cine trăiește nădăjduindu-se, moare fiinduindu-se.

Ruda omului este punga cu bani și sacul cu mălai.

Sătulul la flămând nu crede.

Până vine cheful bogatului iese sufletul săracului

În nădejdia talii moaj-e mama.

Nu e nimic ca sănătatea și banii, că

Sănătatea face barii și banii sănătatea.

Când ai bani trebuie să ai și du-nani, dar și

Omul fără dușmani nu-i plătește pielea niciun ban

Banul muncit nu se prăpădește.

Omul face banii nu bani pe om.

Picând, picând baltă se face, de-aceia

Strânge bani albi pentru zile negre.

Când îți intră paraua în mână leag-o în nouă noduri.

Fie-ce nebun știe să câștige banii, dar nu știe să-i
păstreze-Cine nu cruță paraua, nici de galben n-are.

milă.

Povestea vorbii.

Un Sultan odată umblând prin cetate.

Pe jos cu vizirul în haine schimbate.

Văzu înainte-i o pară scăpată
Ș-o ridică singur plecându se-ndată.
Vizirul aceasta urmare văzându-i
Și prinzându-i vremea l-a-ntrebat zicându-i **r**
Mă iartă stăpâne pentru îndrăznire.
Căci îmi stă în cuget o nedumerire, jyii-a fost de
mirare ca o pară mică.

Care și nimica poate să se zică.
Un sultan ca tine bogat cu hasnale.
Să te pleci la dânsa și s-o iai din cale!
Sultanul răspunse: acel ce din fire
Va lua paraua în disprețuire.
Din puțin se-nvața întru nepăstrare
Ca să nu se uite și la banul mare.
Omul care știe a trăi cu păstru.
Paraua o are la galben căpăstru.
Ziseși că paraua nu e lucru mare.
Dar cât de greu este omul când n-o are!
Paraua e mică, dar loc mare prinde.
Că de-o n-ai în pungă, pâinea nu ți-o vinde.
D-aceia paraua omul cel cu minte

Trebui ca pe galben s-o aibă-nainte, Că joc cine-și
bate și-i dă cu piciorul, Cu vremea ajunge ca să-i ducă
dorul. Eu nu zic că omul cumplit să se facă și pân-ntr-atâta
argintul să-i placă încât să ajungă la el să se-nchine și să se
îngrijească numai pentru sine, Ci zic că la păstru firea să-și
deprinză și numai cuminte păstrul să-l întinză, la
strângând să aibă atât pentru sine Cât să poată face și
altuia bine. De ce pentru sine? pentru vremuri grele,
Pentru niscai boli, pentru întâmplări rele, Când se
cheltuiește și câștig nu este, Pentru neputințe și-alte ca
aceste. Dar cum pentru alții? ca milă să-i fie, Să aibă să
scape oameni din robie, Să-și dea pentru suflet, și-alt bine
a face, Scăpătați s-ajute, sărmani să îmbrace. Pe câți pradă
focul, pe câți apa îneacă. Pe câți hoții-i lasă în stare săracă,

Văzând să-nu-i lase în plâns să rămâie, Ci să aibă-n mână cu ce să-i mângâie. Îmi aduc aminte despre o poveste, Care ca o pildă pentru păstru este.

Povestea împăratului.

Au plecat odată câțiva după milă ia să strângă zestre pentru o copilă, Care prea sărac eră și sărmană și să o mările i-i făceau pomană, umblând dar ei astfel prin că e a cere la oameni cu vazși mai cu avere Intrară-ntro curte unde nemeriră Ocări, ceartă, g-ia, și astfel auziră că stăpânul casii un bănuț piei duse și slugile toate să-l cate le puse. Unii așternutul scuturau din case, Alții cerneau praful care-l măturase Alții iar prin curtea cea mare ca hanul Ciuruiau gunoiul să-i găsească banul; Văzând ei aceasta foarte se mirară și și-au zis în sine că înzădar intrară. Și neagră sau albă fără să-i vorbească Deteră să plece l-alți să năzuiască. Dar ți cum îi ved că de-aici porniră Chieamă să-i întrebe pentru ce veniră? Ei sta-n chibzuire cum să-i pon enească, (Văzându-i scumpetea), să nu-i ocărască. Dar el tot zorindu-i, i-au spus cam de silfe că strâng să-nzestreze pe o fată de milă. 1 cum îi audenu-i lasă să iasă, Îl cheamă îndată cu cinste la intră-n cercetare ce-au strâns pân-acuma? Cât mai trebuie sâmplinească suma? i spuindu-i scoase punga lui îndată, i-nzestră pe fati cu sumi însem. iată, icând: „nu vă pară lucru >. e mirare că pentru un ban facem atâta câtare De n-aș fi fost cu bana îngrijire - Să-mi păstrez averea cu nerisip re N-aș fi avut astăzi nici chiar pentru mine Necum s-au prisosuri să fac cuivă bin «K - Ei plecând pe poarta destul se mirară De așa ve lere ciudata și rara. <Deșl unul zice, din minte puțină: „E scump la târâte, ieftin la făină”.

Despre zgârcenie.

Omul nu trebuie să fie nici prea prea, nici foarte foarte. Nici carnea să arză nici frigarea, adică: Nici prea iconom, nici prea galanton, că Cine strânge nu mănâncă. Banii strângătorului în mâna cheltuitorului. Lopata

grămădește și sapa risipește. Bogăția rămâne la nebun, care Nici pe sine nu se folosește, nici pe altul. Dacă o socoti cineva câte foi intră în plăcintă niciodată nu mănâncă. Omul cumplit, de toți e clevetit, că își mănâncă de sub unghii. Pentru o pară își pune ștreangul de gât. Pentru bani își vinde sufletul. Îi tremură mâna de milostenie (care nu o face). Ar da tămâie lui Dumnezeu și nu să-ndură să dea parale.

Punga e mare și gură n-are. Scumpului niciodată să nu-i zici: dă-mi, ci totdeauna, na.

Zgârcitul numai stângă are, (care ia), dreapta îi este uscată (care dă). Scumpul cu înșeătorul lesne se învoiesc. Îi făgăduiește ce nu curge pe apă. Vulpea în pădure și el îi vinde pielea în târg.

11 face să umble după potcoave de cai morți. Și-a găsit icoană să se închine. Scumpul cumpără stafide și cere să-i adaugi piper

Pune brânză în strachină și întinge p-alături. Caută să ia din coș grăunțe și din postavă mălaiu.

Umblă să scoată două piei de pe o oaie, dar, totdeauna

Scumpul mai mult păgubește-și leneșul mal mult aleargă.

Zgârcitul nici el nu mănâncă nici pe altul să nu-l vază mâncând. Câinele osul nu-l roade și nici pe altul nu lasă să-l roază.

Scumpul nu e stăpân pe banii lui, ci banii îl stăpânesc pe el. Tot el la masa altuia și la masa lui nimenea, adică:

Orbul de la toți și de la orb nimeni. Găina vecinului e mai grasă. Punga altuia e mai mare, în sfârșit Mai bine trăiește un sărac lipit decât un bogat zgârcit.

Povestea vorbeii

A fost un zgârcit odată, care mereu grămădea

Zf și noapte totdeauna pe bani dormea și ședea.

Și de cumplitate multă trăia singur, singurel Nu

țincă-n casă nici slugă, nici pisică, nici cățel.

Nu putea să se îndure să cheltuiască vreun ban.

Să mănânce și el bine măcar odată-ntr-un an.

Ci trăia tot calicește, mâncări proaste cumpărând.

Privind cu jind cele bune ca și un sărac de rând.

Așa el la o zi mare când la pește dezlegă, Văzând că
fieștecare la pescării alergă, Se duse și el să vază de-o găsi
vreun cosăcel să-și cumpere, să mănânce ca să se spurce și
el

Ș-ajungând în pescărie începîi a se plimbă De la un
loc pânta altul și de puțuri întrebă

Umblă vr-o două, trei ceasuri pretutindenea cercând

Și nu se-nvoia cu prețul, tot mai ieftin căutând.

Deci pe când sta-n două gânduri ca să-și ia.

ori să nu-și ia.

Și pe când scumpetea cu pofta în el foarte se bătcă.

Pe un fin al său îl vede carele dulgher eră, Cu bani
câștigați din muncă vrând pește a-și cumpără.

Și fără să zăbăvească, ori să întrebe de preț, Un
pește mare alese și-i trânti banul semeț. De-acolo trece
îndată alături la alt pescar, Alege alt neam de pește și-l și
pune pe cântar. Scumpul privind cu mirare la finul
cumpărător.

Când porni ca să se ducă, după dânsul s-a luat

Ș-ajungându-l de pe urmă: „ce faci, fine” l-a-ntrebat,
Cum văz ți-ai cumpărat pește!

El răspunse: mi-am luat. L-a-ntrebat iar: pentru tine,
ori altui l-ai cumpărat? Ba pentru mine, el zise și pentru
casa mea chiar. Vai dar ce-o să faci cu-atâta?

scumpul l-a întftbat iar. O Doamne, Nașule! zise,
pentru mă icarete” miri? Pe lângă copii, nevastă, se găsesc
și musafiri; Și-apoi la o zi ca asta mai dai și la vreun vecin.

Cui nu-i dă mâna să-și iee, ori la alt sărac străin. Dar
dumneata luași pește, ori ești la alții poftit?

Ba, nu sunt poftit, îi zise, d-aceia am și venit, și eram

și eu să-mi cumpăr, dar iarăși am judecat că cine să mi-l gătească! și așa nici n-am luat. Hai dar Să noi, finul zise, împreună să serbăm.

Deși nu avem gătire pe un naș să ospătăm.

Și vei avea să vezi astăzi cum trăiesc niște mujici. Dar ne vei iertă cusurul ca la niște fini mai mici. Finul vorbe d-alde aste și altele multe îndrugând, și cu nașu împreună ei acasă ajungând, a destulă bucurie pe-al lor oaspe l-au primit. Până una, alta fuse și prânzu-ndată gătit Așezându-se dar masa și bucate aducând Șezură, o împreunară, puind și plosca în rând, S-apucară să mănânce vorbe vesele spuind, și cu fețe în zâmbite unii la alții privind. Plosca înconjură masa de la om

la om mergând. Și-ndemnă să se mângâie pe toți în guri sărutând, îi înduplecă îndată pe ea a o ascultă

Și ca să-i facă pe voie începură a cânta. Unul în coarda subțire, altul bâzoiul ținea, Mic și mare își dau glasul, la care cum îi venea.

— Zgârcitul care-ntăcere eră Mvățat a mânca, și carele cu plăcere la acești gura căsca, Prea mult minunata ploscă sărutându-l tot des, des, și la curaj îndemnându-l fără niciun interes 11 dusesse și pe dânsul în stare d-o ascultă și-ncepu și el cu toți împreună a cânta. Și-ntr-atât se simți vesel și-ntr-atâts-a mângâiat încât zgârcenia toată îndată i s-a muiat. Și-ncepu să zică: fine, te văz că știi să trăiești, Tu de-acum deci și pe mine vreau să mă chivernisești.

— Toată a mea bogăție, de la moși, strămoși miras, Câtă o fi ți-o dau ție astăzi chiar din acest ceas. Na cheile, mergi acasă și în pivniță intrând Vei vedea stând zece chiuburi tot t cu galbeni puși în rând.

Și cu desagi, cu sac, traistă, cu ce știi și cu ce poți Cară-i aicea la tine până diseară pe toți. Fă tu orice vrei cu dânsii și fii iconomul meu.

Cheltuiește cum îți place; nici să

— Ntrebi mei să văz eu.

Că moșii mei și părinții să trăiască n-au știut, Nici vro-dată în viață așa chefuri n-a făcut. Ci s-au chinuit să strângă și să grămădească bani, Sfătundu-mă la „moarte tot ca ei să fac și eu. Iar de nu să mă ajungă blestemul lui Dumnezeu; Adică: din nouă chiuburi zece pline să le fac. Ș-am trăit ca vai de mine, mai rău decât un sărac. Umblai pe uscat, pe ape, m-am căznit ca un tiran, Am răbdat foame și sete, închinându-mă la ban. Nu m-am îndurat oda-a un sărac să miluesc, Numai și numai borcanul să-l umplu, să-l vârfuesc. Ast rău mi s-a făcut fire, nu pot alt să mă prefac, Nu-mi vine să dau paraua, nici mie un prânz să-mi fac. Du-te dar finule acuma, du-te unde te am trimis.

Ia traistă, sac, ori ce-ți plare și fă după cum ți-am zis. Bi-etul fin cu bucurie pe loc desagii luând, Aleargă tot într-un suflet și în pivniță intrând, Cum s-apropie de chiuburi mâini. e a-și împ-antă.

Auzi un glas deodată d-aiurea a-l spăimântă, Strigându-i: nu te atinge, te teme a nu greși, C-apoi tu de-aicea zdravăn să știi, că nu vei ieși? răspunse el către glasul care îl înfricoșa: Apoi nașul mă trimise, n-am venit singur așa. Glasul îi răcni deodată atât de înfricoșat, încât pivnița și casa parcă s-au cutremurat, Strigând: ieși zic, mă înțelege, n-așteptă și alt cuvânt, N-are treabă el aicea, acești bani ai lui nu sunt, Ci-ai Diaconului Badea, el e pe dâșii stăpân. Bietul om fugi afară speriat, scuișând în sân. Merse la nașul său, spuse cum s-a

— Întâmplat și ce fel și că Diaconul Badea este stăpân, iar nu el. Nașul cum aude astea se necăjește pe loc, Plosca-l atâță mai tare de se făcii numai foc.

Că ea are multe daruri, aci face pe om bun, i aci îl întărâtă de-l preface 111 nebun, e scoală totodată și răcnește ca un leu, Dar cum se poate, el zise, să nu fiu stăpân p-al meu? Cine-i Diaconul Badea? și ce treaba are el cu banii mei? pentru care m-am trudit de mititel.

Stai mă, să văz eu acuma dacă eu stăpân nu sunti și pleacă acasă iute însulberat ca un vânt, Intră-11 pivniță îndată se uită, îi dă în gând.

Și spre negoț o grămadă pive de cireș având, Bagă aurul prin ele și cu alt lemn le-ndoapă. Până către miezul nopții la asta se ocupă, i de dinaintea porții fiind un râu spumegat runcă pivele toate și a mers de s-a culcat. Ș-așfel el din bogat putred a sărăcit de s-a stins, își vindică xumplitatea și zgârcenia ce l-a prinăv iar pivele toată noapte după ce au înotat, S-au oprit într-o vuitoare la marginea unui sat” Unde avea locuința un slujbaş bisericesc, Anume Diaconul Badea, om cu totul sufletesc. Acesta dis-dimine-a totdeauna se sculă și-acolo-n marginea apoi se închină și se spală.

Deci în acea dimineață ca și alte dăți mergând. Și pivele în vuitoare învârtindu-se văzând, Le-a tras câte una, uns, până când toate le-a sco & Și văzându-le-ndopate și prea grele mai vârtos, Se apucă cu toporul, despică una pe loc

Și ce e în ea să vază și că se pune pe foc; Dar câtă mirare-i fuse, cât s-a bucurat văzând Acea mulțime de galbeni cu sfrâlcire curgând, Vă las să judecați singuri cei s-a mai întâmplat și din celelalte pive aurul când l-a aflat!!! Decât să vă spui acuma ce fel a

— Ntrebuintat Acea avuție multă și cu dânsa ce-a lucrat. Câți săraci știa în satu-i câte unul i-a chemat, și prin taina fiecărui a dat și l-a ajutat. Unuia-i cumpără vacă, altuia-i dăruie boi, P-alt scapă de datorie și p-alt de alte nevoi, Apoi zidi un han mare de săraci loc primitor, și găzduia fără plată pe fiecălător; încât ducându-se vestea prin cei mângâiați în plâns, A putut ca să auză și zgârcitul ce i-a strâns.

Despre un Diacon Badea, acel nume c-un cuvânt, Ce i l-a fost strigat glasul că acei bani ai lui sunt. Și-așa zise întru sine, c-așa a vrut Dumnezeu, N-au fost nici ai mei să

fie, nici cui am vrut să-i dau

Despre lăcomie și nemulțumire

Lăcomia de multe ori strică omenia ochii omului sunt din mare, că se bucură tot la mare, dar ce folos că e Lacom la bogăție și sărac la minte. Musca pentru puțină dulceață își răpune viața.

Șoarecile nu-ncap pe gaură și și-a legat ș-o tivgă de coadă, de multe ori Cine îmbrățișează multe puține adună, căci Doi pepeni într-o mână nu se poate ținea. Ochii văd, inima cere, dar e rău când n-ai putere, deși Ți-e drag cu doi pești în oală și cu coadele afară. Lacomului cât să-i dai nu zțce ba. De la cinci pâini miezul și de la nouă colaci coaja.

Se închină pântecului.

Lacomul de puțin nu se mulțumește, dar

Cine nu se mulțumește de puțin pierde și cel mult, de-aceia Nemulțumitul trăiește nefericit, el Nu ce mulțumește nici în car, nici în căruță, «ici în sanie, nici în ieleguță, dar de multe ori Vrând să aibă armăsar, ajunge din cal măgar.

Povesha vorbii

Unul avea poftă să meargă la țară După trebuință într-o zi de vară. Ducându-se-ridată la un oarecare Ceriiarmăsarul știindu-l că are. Acela răspunse, frate rău îmi pare A-ți sluji la asta nu-s acum în stare, Că nici trei minute nu sunt încă bine De când l-am dat altui prieten ca tine. El îl rugă iarăși, zicând: dă-mi dar calul. E! frate, răspunse, când i-aș spune halul De milă i-ai plânge și mă tem că moare, Că stă-n grajd săracul numa-n trei picioare. El îl rugă iarăși: dă-mi încai măgarul. Apoi l-am dat, zice, tot cu armăsarul. Când zise aceasta în grajd dobitocul A zbierat îndată, viindu-i sorocu. El auzind zise: cum nu e aice? Uite-te, el singur că e în grajd zice, Frate! îi răspunse, n-am cinste la tine, Dacă crezi măgarul mai mul decât pe mine Tu nu știi că este o vorbă-n lumea asta: Să

nu-ți dai altuia calul și nevasta, i pe lângă asta mai e o poveste; rate ori ne frate, brânza pe bani este.

Omul la nevoie miroase și ce nu-i e voia.

De dorul fragilor mănâncă frunzele, sau înghite la răbdări prăjite; căci Lucrul străin nu ține de cald, că Tocmai când îți pasă fără dânsul te lasă, și Dacă nu ți se trece vorba, nu-ți mai răci gura, Dacă nu ești vrednic la o treabă nu-ți bate capul degeaba, precum zice: Nu îți este puterea cât îți este vrerea.

Povestea vorbii

Un turc care n-a mai fost Intru niciun fel de post, Ducându-se a cerut Slujba care i-a plăcut. Cadiul l-a cercetat După cererea ce-a dat și văzându-l tinerel, Neavând păr alb de fel, Cunoscându-l și cam prost și nevrednic de-acel post, îi zise lui: fătul meu Voia ta ți-aș face-o eu. Dar de postul ce-l voiești încă foarte tânăr ești.

Ci alt post poți să-ți alegi, După ale noas-Ve legi, în postul ce 1 ceri poți fi arba când îți va aibi. Însă prea mult dorind el A-l orându-i-n acel, Cu mintea lui ca de prunc Răspunse marelui turc: Efendi sunt ihtiar – Barba-mi este albă var, Dar drept să-ți mărturisesc, Eu o cănesc și-o-negresc; Iar de cere acel post C să fiu alb cum am fost, Pot fără să zăbovesc să o spăl și s-o albesc.

— Deci dar astfel el mințind, (Că o va albi gândind), Voia dacă-și-a luat După leacuri a plecat; i încoaci încolo umblând, e unii alții-ntrebând, Câți îl auzeau râdeau și că e nebun credeau. Dar el seamă nu băgă, Vrcă să se facă Agă. Și umblând din uși în uși întrebă babe, mătuși, Cu făgăduieli de bani să-l facă de mai mulți ani. Și abia când obosi o șarlatană găsi.

Care i-a făgăduit Că-l va albi negreșit, Numa-ntâi pune ei în mâini cine, sute de lei și îl va face degrab la colilia de alb. El auzind bucuros Puse bani peloc jos, și spre a o mulțumi încă o mai dăruî. Mătușa banii luând II opri aci zicând; Șezi până să târguesc Acele ce îmi lipsesc.

Și mergând în acel ceas Îi aduse într-un vas o apă ce a vrut ea, Numai banii ca să-i ia. Și-ncepu a-l învăța Cum a o-ntrebuință, Zicând: iacal (Vai de el!) Și să faci într-acest fel: Acasă acum mergând și astă apă luând să torni într-uji vas din ea și-ncepi barba a-ți muia, Frumos de jur-împrejur să mr rămâie cusur, și în trei zile de rând Tot așa mereu făcând o să te vezi cum albești Tocmai după cum dorești.

Așa dar el ascultând și la casa sa mergând cu acea apă a dat. După cum l-a învățat. Și-n loc barba a-i albi începu a năpârli, încât într-un sfert de ceas A rămas ca de brici ras, Ș-atunci cunoscă c-a fost Nevrednic de acel post.

Cămila vrând să dobândească coarne și-a pierdut și urechile. Omul nemulțumit fuge de bine și dă peste mărăcine.

Sare din lac în puț. Ajunge de la moară la râșniță.

Despre Judecată.

Judecata e în capul omului. Fuâie-ți căciula dinainte și te judecă singur, deși

Dreptatea iese ca untdelemnul d-asupra apei, dar Mai bine o învoiala strâmbă, decât o judecată dreaptă, căci cu judecata nu cu lopata, adevărat

Pricea nu ajută, dar în țara orbilor cel cu un ochiu' este

Împărat, de multe ori Rămâi bătut, ocărit și cu banii dați.

Povestea vorbii.

Primăvara într-un nuc Stând și cucuind un cuc, Doi proști cum îl ascultau Porniră a se certă, Pe unu-l chemă Pălmuș și pe altul Ciomăguș. Pălmuș privind la cue sus și văzându-l spre el pus, zise: ori văzuși tu mă, Că cucul mie-mi cântă? Ciomăguș zise: minți tu, Ce cucul-n nuc cum stătii

La mine-ntâiu se uită Ș-apoi atunci a cântă. Dar nu vezi, Pălmuș a zis, Cu e ocul încotr-o e-ntins? Dacă ție ți-ar cântă la tine s-ar și uită. Ciomăguș se-ntărită i bâta își

arată, icându-i: nu-mi tot vrăji, Că de mă voi necăji cu asta-
n cap te pocnesc, Ai auzit ce-ți vorbesc? Căci arunci când a
cântat întâiu în ochi mi-a cătat.

— Ce e? tu să mă bați, zici! Tu pe mine! na dar, plici!

— Ce dai tu în mine mă! Și ciomagu-și întremă.

Na, poc! - mă! plici, șap! - na puf, Aolio! mai stai -
mă, uf! Ho, ho, ce aveți de gând? strigă Bunea alergând?
Ș-apucând îi descâlci, Pe-amândoi îi îmbrânci, Pe amândoi
ocărând Judecându-i și zicând: Firea-ți porci-de-câini să
fiți! V-ați pornit să vă sluțiți! Pălmuş aprins grozav foc,
Merge la zapciu peloc, și spuind cum s-a certat, I-a dat
bani și la rugat

Când îl va înfățișă să zică că este-așă, Că cucul lui i-a
cântat și să certe pe celălalt. Ciomăguși p-ascuns și el
Mergând în același fel Pe zapciu unse pe bot, Dând cât
avea în pungă tot, și să zică la rugat că cucul lui i-a cântat.
Deci când i-a înfățișat și jalba le-a ascultat, Zapciul puțin
mișcând i genunchiul ridicând ub saltea le-a arătat Bani
ce i-au fost ei dat, Zicând: amândoi mințiți și ca nebuni vă
sfădi i, Ce cucul să știți curat, Numai mie mi-a cântat. Și
voi, zic, vă împăcați, Să n-auz că vă certați, C-apoi iau
gârbaciul meu și vă „ipac precum știu eu.

Unde nu e cap vai de picioare, mulți zic că, Banul e
ochiul dracului, și că, Banul te-bagă afund, banul te scoate
la und, dar.

Culcă-te pe urechla aia, și Delfi bun cât ei îi căci

Bolnavul multe zice și sănătosul face ce știe, pentru
că

A băga mâna în miere și a nu-ți 1. nge degetele nu se
poate.

Povestea vorbii.

Două pisici. dintr-o casă, surori frați, vrei să le zici.

În cămară după masă intrând ca niște pisici,
Mirosiră, cotiliră din taler în tăleraș și-ntre altele găsiră și
o felie de caș. Sar amândouă do-dată, asupra-i se

grămădesc, Pentru el vor să se bată, fac gură, să gâlcevesc.

Și una și alta rele, mărăia A și miuia, Să-l împartă între ele nicidecum nu se-nvoia. Și ca să nu se mai certe merg la cotoiu, cer la el

Ca prin dreaptă judecată să le-mpartă la un fel. Cotoiul ca un cu minte le-a zis: nu vă mai certați, u

Ce-folos mii de cuvinte? eu știu cum să vi-mpăcați:

Care le împacă toate e cumpănă pe pământ, i-mpotriva ei nu poate nimeni să zică cuvânt, icând aceste apucă cumpenele-aci peloc Ceru cașul să-i aducă, îl rupe drept prin mijloc. Pune într-o parte ș-alta cașul cel în două frânt, înalță cu mâna-ndată cumpăna de la pământ, Dacă vede că-ntr-oparte atârnă mai greu nițel.

Ia din ceealaltă pârte și mușcă ce vă din el. Iar îl pune, iar ridică, dincoace acum greu /
văzând.

Mușcă și d-acl nițică ca să potrivească vrând. Apoi iar și iar și iară, când aci când coalea greu.

Vrând lor rău, să nu le pară, el a mușcat tot mereu.

Pânsă satură pe sine și lasă părțile mici, Atunci le potrive bine și le dete la pisici. Ele dar silite fură astfel a se mulțumi, Dacă minte nu avură singure a-l împânt.

Despre mojie.

Pasărea după ce se cunoaște? după cântec: Mojicul după ce se cunoaște? după vorbă. Moji Gul bogat e ca câinele lătos, care numai lui îi fine cald. Nici salcia pom, nici mojicul, om. Nici talpa casei cep de bute, nici mojicul om de frunte.

Pe porc nu l iaci să bea apă din fedeleș. Nu te băga în tărățe, că te mănâncă porcii-Mojicul de ce i place d-aia să îngrășă, Gândește că numai el mănâncă pâine și alții paie.

De unde să știe ciobanul ce este șofranul, Nu-și cunoaște lungul nasului Omul neslujit e ca lemnul necioplit. Dumnezeu să te ferească de țiganul turcit și de

mojicul grexit, și Dumnezeu să te ferească de bătaie cerească, de urgie împărătească și de pâra mojicească.

Povestea vorbii.

Un împărat prea cuminte rugile când își făcea Pe lângă alte cuvinte și acestea le zicea: Dumnezeu siânt să păzească: Toată firea creștinească De bătaia cea cerească, De urgia-mpărătească și de pâra mojicească. Fiul său ce totdeauna la rugi cu el puseră, Toate le zicea, dar una nu-i plăcea și 1 supăra, Nu-i venea să se smerească să-l păzească cel prea sfânt.

Zicând ce putere are un mojic, prost, nătărău? Unuia împărat mare prin pâra să-i facă rău, Împăratul dacă vede că nu îl poate muia să-l facă pe el a crede ceiace-l povățuia, Gândindu-se făcu planul, zicând: voi să-l pedepsesc

Și chemă-n grab pe țiganul, potcovar-mpărătesc.

Căruia din întâmplare atunci dintr-un foișor Îi căzuse și-i murise copilul său cel micșor. Îi poruncește în ta-ul ca tot cârdul țigănesc, Să se scoale, să dea jalbă de fiul împărătesc.

Cu dovezi s-aducă pâra ori cum vor ști mai urât

Că eldesusâmbrâncindu 1 cu zile la omorât. Deci îngropându-și copilul, potcovaru-mpărătesc.

Ridică, dovezi aduce tot sălașul țigănesc, Dau jalbă către mpăratul, cu jurăminte pârăsc că i-a îmbrâncit copilul feciorul împărătesc. Împăratul nfățișează pe fiul său în divan, Dovezile-l fac să crează că a-mbrâncit pe Țigan. Pentru care împăratul chiar singur a hotărât, Să i dea, să-l aibă Țiganu-n locul celui omorât. Așadar fără de voie acel fecior de împărat A trebuit să se ducă precum tatăl său l-a dat, și în taină împăratul pe potcovaru chemând Îi dă strașnică poruncă pentru fiul său, zicând: Îți poruncesc ca îndată cum te vei duce cu el să-l îmbraci în haine rupte, să nu-i faci hatâr de fel;

Și să-l pui la foi să sufle tocma ca pe un

Țigan.

De-i vedea că nu te-ascultă îngrozește-l din ciocan.

Și eu pe Țorița udă cât de-aacsea să i lovești, Dă în el, numai păzește undeva să nu 1 slujești.

Că voi pentru o greșală în astfel să-l pedepsesc.

Deci așa cum zic ascultă toate câte-ți poruncesc.

Deci ducându-se. Țiganul cu porunca înarmat.

Le-a urmat toate în tocmai cu ieciorul de-mpărat.

Îl îmbracă-n niște zdrența ca p-o slugă de

Țigan.

Negre n cărbuni tăvălite, de nu tăceau niciun ban.

Îl puse la foi să sufle și cu un baros să dea, Când nu putea vai de dânsul I cu praȚorița îl lo\că.

De câte ori stropea focul cu dânsa îl atingea, și obrazul, nasul, gura îl umplea și îl mânjea. Pedepsele astea toate trebuind să ia sfârșit, După trei zile-mpăratul iertă pe fiul greșit, și trimițând îl aduse iar cu cinste la palat Spălat și cu haine bune ca un fecior de-mpărat. Apoi seara împăratul mergând să se roage iar A rostit ca mai nainte aceleași cuvinte chiar. Fiul său ce împreună stangenunchiat spre pământ.

Zise: tată! mai va încă să zici și acest cuvânt:

Dumrezeu sfânt să ne păzească și de pratorita țigănească. Apoi împăratu-n sine de aceste vorbe rânzând și isprăvind rugăciunea pleacă în iatac zicând.

— Omul până nu pătimește nu se învață. Până nu dă cu capul de pragul de sus nu vede pe cel de jos, Pricepe numai când îi dă cuțtul de os.

Despre făărnicie

Mâța blândă zgârie rău. Cărbune acoperit. Taler cu două iețe. La unii mumă și la alții ciumă. În față miere și în dos liere. În gură cu Dumnezeu și în inimă cu dracih Ziua fuge de bivoli și noaptea apucă pe dracii de coarne. În cuibul smeritului locuiește dracu'. În față te netezește și în

dos te cioplește. Cu lingura îți dă dulceața și cu coada ei îți scoate ochik

Lup îmbrăcat în piele de oaie.

Povestea vorbii.

Un împărat oarecare Avea un cal bătrân tare, Care picioarele sale Abia le târî pe cale, și-abia putea roade fânul, la și cojile bătrânul. Dar pentru că îl iubise De bine ce îl slujise, și-l scăpase în războaie De oarecare nevoie, Se milostivi-mpăralul să-și slobozească soldatul, ia să umble-n bună pace Singur ori pe unde-i place. Și ca să-l cunoască bine când îl va vedea oricine, lăcu o haină-n spate cu multe fețe schimbate, Albăsirii, verzii, gălbirii, roșii, Cum se-mbrată comicoșii, și așa după ce-l îmbracă Porunci ca să-i mai facă și potcoave, în picioare De oțel scânteietoare <Ca mai mulți ani să trăiască

Pielri să nu le tocească. Făcându-se aste toate Poruncește-apoi de-l scoate Afară pe câmp să pască și-unde-o vrea să locuiească. Umblând dar în astfel Ciulul, (Precum îi spuserăm hah l), Gând cobora pe o vale Sentâlni cu el în cale Un leu care în viață Nu văzuse cal în față. Pe loc el cum îl zărește. Se spăimântă, se-ngrozește, și de frică-ntr-o suflare. Se și-ntoarse n fuga mare, Strigând: fugiți, fug și toate Hiare care-ncotro poate, Că vine fără zăbavă o jiganie grozavă, și de-i vom intra în ghiare Vom peri cu mic cu mare – un lup care-l auzise și cu totul se-ngrozise Vine la dânsul în grabă și tremurând îl întreabă: Ce e? ce strigi I o minune 1 Cine te gonește, spune? Leul abia se oprește și răspunzând îi vorbește: Lupule, nu este bine Vine peste noi ce vine Nu știu să o spui p-anume.

Că n-am mai văzut pe lume. Ce fel e? întreabă lupul, Cum și n ce chip are trupul? Leul începu să zică: Îți spui pe scurt, că mi-e frică Zăbovind cu vorbă lungă Nu cumva să ne ajungă. Nu departe coala-n vale, Tocma-n potecile tale, Este o namilă mare Tot pestriță pe spinare, Capu-i

este lung și botul, Gura-i te-nghite cu totul, Pielea-i e împeștrită Până H coadă bălțată. Nu-i băgai seamă la rite, Dar picioare are nalte, și din ele fulger scoate Maica mea, că multe poate I C-un cuvânt e o nălucă; – Când o vezi groaza te-apucă. Lupnt zise: fii pe pace, Nimica nu " la face, Lucrul de spaimă nu este, Că eu namile de-aceste Multe în zilele mele Am petrecut prin măsele. Te nceli, lupule, el z-se, Ție-ți pare ca spui vise. Dar vedcă-vei tu acum Rău cum ți se-nfundă gluma. O doamne! îi zise lupul.

Nu-i pot vedea daci trupul! – (Și se naltă din picioare să vază zări l-va oare). Leul zise: vin la mine să te înalț, să i vezi mai bine. Și apucându-l în brațe II strânge-n ghiare de mațe: Lupul având urdinare II trecu... biet de strâns tare. Leul acești văzându-i II trânti-nde¹tă zicându-i: Tu nici nu-l văzuse și bine și-ncepu să dea din line, Dar dacă-l vedeai ca mine? Alunei mureai, vai de tine! Zkând aceasta îl lăsă

Și fugi n pădurea deasă.

Despre împrumutare

Ciae bate la poarta altuia trebuie să bată și la poarta lui, însă când îi dai îi fată iapa, când îi ceri îi moare mânzul.

Dai cu mPna și alergi cu picioarele. Dai, n-ai lJe cine nu 1 Iași că moară nu te lasă să trăiești.

Tu umbli după el cu mila și el după tine cu pila, d-aia

Odată vede nasul buricul finului. Milă-mi e de tine, dar de mine mi se rupe inima.

Cămașa e mai aproape de piele. Cu rurteie să bei, să mănânci, daraveră să n-ai...

Arde lumânarea noastră și facem socoteala voastră.

Câinele îmbătrânește de drum și nebunul de gria

"Mulți se sperie de nimica, Șapoi și-n alți bagă frica. Te miri ce își fac nălucă Și irigurile îi apucă. Astfel de oameni în lume Au născocit spaima sume: Stiigoii, stafii, pe murgilă, Miazanoapte și Zorilă, Și-alte multe ca aceste, Care nici a fost, nici este.

altora. Cine plânge pe altul, ochii lui își scurge. Împrumuți pentru dobândă și pierzi și capetele.

Pentru un cuiu pierzi potcoava. Dacă n-ai treabă fă-te martor, dacă ai bani mulți fă-te chezaș, pen-trae-a Datoria nu moare niciodată. Sacul finului e tot nou.

Povestea vorbii

Unul se împrumutase de la finul său c-un sac

Rupt, prăpădit, plin de petici ca al unuia sărac.

După ce-și isprăvi treaba înapoi nu i l-a dat Ci ca pe o treanță veche într-un colț l-a aruncat.

După ce trecuse vreme finul său la el mergând

A cerut ca să-i dea sacul, cam cu rușine zicând:

Nașule, mai ții prin casă acea ruptură de sac.

§6

Că uneori și cu dânsa te mii i ce trebușoară iac.

Nașul, care nu-n griji se de un astfel de sac rău.

Căutând și negăsindu-l zise către finul său:

E-eil fine, cine știe, unde-o fi el aruncați

Că eu până mai deunăzi îl vedeam co-lea sub pat.

Finul peloc schimbă vorba zicând: ce? mă lași sărac?

S-a pierdut! și era, Doamne., o bunătate de sacf

De-aceia dar

Cine are barbă să și cumpere și pieptene.

căci

Iei c-o mână, și dai – cu alia, ș-apoi

De la un rău platnic și cu cenușea de pe vatră să le mulțumești-Despre stăpân și slugă

Mai 1) ine și fu stăpân mic decât slugă pare. Așa plecat să micât stăpân* dă doamne să nu gălesc

Ginse face oaie H mănâncă lupii, căci Nu poți cu buretele să bați piron în părete. Să în bun unde se poate. Bate fieruf până e cald, dar și Fierul rău cât să-l bați degeaba. Cine de cuvânt nu înțelege, nici de ciomege, însă

Miluieste. câinele de vreh Ța iâție coada, și Netezește mâța de viej să-ți ridice coada. Nu ți sumuță – carnale cu ai

mâncat pa? nelef Tu mare, eu cftajfi cine să tragă cișmele?
Mieluvblâneț sugede la cipus mumedar Cine să baga-fără
tocmeală iese fă asoco Kealăj de cea a

Fă ochii în patru.

Nu t<* fermă pestălp putredr să știi înăă-i Sita până
e noua se pune în cur Mătura veche ajufge la grajd.
Armăsarul, gând îmbătrânește ajunge la rășnița, iar

Calul bun se vinde din grajd, căci Mai bine cu un
vrednic la păgubă, decât cri un nevoiaș la câștig, dar
încărca ți dobitocul până unde de sojrocul Nu umbla idi
pielea de v o.

Povestea vorbii

Unb! to-dzna ne\asia-și certă, O lălcă Irnua să și îi i
npuia, Căci nu gd-ea se-ra ga a de cinat, Ci îi punctă mă-Sa
cât de ruinat. Ea se-nortptă iară zi ai 1. uine vezt că
treburi sunt multe ;? i trebui să crezi. Pân-ajuc acasi vițelul
din crâng. Oaia, rațe, găște dH câțun până strâng, Pân' - ți
spl obiele, vaca până mulg. Ba e îl nevoiaș. Îi răspunse el.
Că de-ai fi bărbată ar fi n al altfel. Trtourile tale eu mă
rânu-o, Cânttr-un ceas pe teate ți te isprăvesc, îi taie ea
vorba zicând: prea frumos; Dacă într-atâta ești de inimos,
Rămâi dar acasi și-ntâi mâine ch ar, și eu merg în locu și cu
plugul să ar; Și de le vet face toate precum zici.

Atunci zi-mi ce-ți place că eu sunt aici, Așa dar
aceasta amândoi voinđ, Ea a mers cu plugul și el rămâind,
Stătâi, gândi ce fel să le ia de rând. Să le isprăvească toate
mai curând, la viind ea seara să-l găsească sfânt, Pentru cd
mic lucru să n-aibă cuvânt. Deci având o găscă ce de mult
clocea ti gârăiă-n ușă, strigare făcea, l ca să o-mpace dă cu
grabnic pas, la un codru rece de-a seară rămas, Îi
fărâmițează ș-aruncă să-i dea. Și ce să mai facă mereu se
gândea. Când iaca purceaua vecinului, zi, La merticul
găștei hop! se repezi. El ca s-o gonească cu-n lemn aruncă,
în locul purcelii pe găscă culcă, °C se necăjește și ia-ntr-
acel ceas și-nchide purceaua, să-i facă ispas. Acum vrând

să-și spele obiala la râu, la și puțineiul, 11 leagă c-un brâu, 11 atârnă-n umăr cu o mână dând, într-alta c-un codru, se ducea îmbucând, Câte-și trei odată vrând a isprăvi, Altfel avea frică că s-o zăbovi. La râu dacă merse, obiala-nmuia, O scăpă din mână și apa i-o ia, Să pleacă la dânsa, ea se duse în not, Varsă puțineiul și se umple tot. Se dezbracă-ndată și rămase gol. Hainele își spală de lapte, nomol, Apoi le întinse la soare pe rând.

De neca/ și ciudă mereu înjurând Așteptând acuma până se uscă, Căldura îl trase de a se culcă, și prinzându-l somnul, un alt om venind I le fură toate și-l las1 dormind. El dacă se scoală numa-n piele gul, Se uita cu ochii împrejur, ocol, și văzând sărmanul că i-a merb tot râu, zise întru sân».: eu sunt nătărău! Ce-mi trebuiri mie, singur să mă bag la ce nu mi-e treaba, ș-aș ea să le trag! vorbind el aceste la cer s-a uitat și soare-e-l vede cwi pe scăpătat, Așa ce să facă? Îndată s-a dus și la cuibul găștu peste ou b-a pus, Socotind acuma el a le cioc și să nu le lase pânse vor răci. Iaca și nevasta de la câmp sosi și văzând ca gjta! unic nu găsi, începu să z că: vezi bărbatul meu Le lasa pe toate să le fac iar eu. i el cine știe cu cine din sat a cârciumă suge și-o să-mi vie beat! Ea s-apucă dara ca și pân-acum, Vaca, oaie, toate strânge de pe drum, Aleargă la apă, aduce peloc, și de mămligă pune vas la foc, Merge-n magazie să cearnă mălai, Când deschide ușa: aolio și vai! Că purceaua care o-ncfusesse el Mălai nu lăsase niciun pumnicel. Vase răsturnase, vărsând și mâncând, io”.

Cepuri destupase, trupul scărpitiind. Ctf un cuvânt toate stricate găsind Ieși ca să vază ce-o mai fi lipsind i prin întuneric pe când ea trecea elângă barba tu-și unde el clocea, O ciupcă de haină manile-n inzând Săsâia la dânsa, ca găscă făcând. Ea deocamda a seamă i-a luat, Dar ciupnd-o iară la el suitat, și strigă: dar a-ta 1 ce lucr drăcesc! El iar: săi! zise, fugi că eu clocesc! auzind ea zise: barbate tu ești? Și cine te puse aici să clocești?

— Taci, să tac nevast, nu-mi mai zi nimic, Că m-am prins cât tine, nu la ci eu stric.

Dacă n-ai putere, nu întărată gâlceava.

Despre iuteală și îndărătnicie.

Pe omul rău umbli să-l îmblânzești și mai rău îl îndrăcești, el Pentru o muscă își dă palme, dar Oțetul tare vasul său îl strică. Jăăitl ce-l poate face singur, nu i-l poate face nimenea, căci

102

Orice apucă se usucă, îi sporește ca la rac.

Umblă să se cârpească și mai rău se sparge, pentru
cA

Graba strică treaba. Cu încetul se face oțetul. Cu răbdare și cu tăcere se face agurida miere Două pietre tari nu pot măcina bine. Cine se grăbește, ostenește. Încet, încet departe ajungi. Lucrul bun anevoie se dobândește. Copacul mare numai dintr-o așchie nu se taie, de-aceia

Nu te grăbi ca fata mare la argea, și ca văduva la măritat.

Nu te iuți ca piperul, că Văcarul s-a mâniat pe sat și trei zile n-amâncat

Povestea vorbii.

Un văcar adese toi se mânîa Pe săteni, dar satul nimic nu stră. Așa el odată iar s-a mâniat Și o zi întreaga nimic n-a mânai. Seara dacă vine la nevasta sa, și crezând că lumii de asta-i pășă, 6-ntreabă zicându-i: ce ziceau prin sat? Le pășă de dânsul că el n-a mâncat? Nevasn lui care eră ca și el, Pra cu mnte mare ca de copăcel, îl z's.: zău nu știu, ei nu mi-au vorbit, Pore și pe mine s-or fi necăjit. Că oii câți cu carul pe la noi treceau: Ci-și biciuiau caii, boii își băteau, și așa, pesemne, necazu-și scoteau. Fie, ei îi zise, tot nu mă împac, Nu mănânc nici m³ ine, și necaz le fac. Ca să ție satul mânios ce-am fost I Așa el se duse ca un sec și prost. Seara iar întreaby ce-au mai zis de îl I și că îi răspunse tot în acel fel. 1 iar se-ntărată cum o auzi.

Și nu mănânc, zise, nici a treiazi. Dar răzbindu-l
foamea n-a mai întrebat Ci îi paică miere codrul cel uscat

Despre căsnicie.

Ce mi-e drag fuge de mine și urâtul caleami ține
La o fată mare și un măgar îi zbiară la ușă, pentru că
Și măgarul se vinde în oborul armăsarilor. Cine caută
prieten fără cusur, fără prieteni rămâne

Cum îți va fi norocul.

Fă-mă proroc să te fac cu noroc.

Fă-mă mumă cu noroc și mă aruncă-n gunoi.

Nu caută și lănoasă și lăptoasă și să vie și de vreme
acasă, că

Cine alege, culege.

Caută soție să-ți placă ție iar nu altora, că Nu e
frumos ce e frumos, ci e frumos ce-mi șade bine, și

Nu e bun ce e bun, și e bun ce-mi place mie. Cu
funialtuia nu te lăsa în puț.

— Milă de silă și dor de zor nu se poate. Dragoste cu
sla un se face. Omului cu sila poți's - i ia, dar să-i dai nu
poți

Unuia îi place popa și altuia preoteasa. Cinci degete
sunt la o mână și unul cu altul.

u se potrivesc Nevasta bună e bărbatului tununt, iar
Muieră care nu vrcă să plăm dească, toa a ziua cerne»

Nebunul pe mai marele său nu îl cunoaște, ju îi zici
rasă, ea îți zice tun 3

Mulți zic că - Găina bătraia face zeama bună, dar Te
pupă în bot și îți ia din punga tot. Nu crede, bărbate, ce
vezi cu ochii, crede ce îți spui eu, și

Te îmbrobodește ca p-o muiere. Toate fofoloagele își
așteaptă noroacele, și Poama buna porcii o mănâncă, că
Osul gol nici câinele nu-l roade la copacul fără poame
nimeni nu aruncă piatră, deși Ce e frumos la toți place, se
întâmplă însă Ped easupra frumos și înăuntru găunos. De
departe trandafir și de aproape borș cu știr, și

De departe calu-ți bate, de aproape ochii îți scoate,
dar

Cine n-are frumos pupa și mucos. Poate lungi și minte scurta. Aduci pe dracu' cu lăutari în că-s\ însă Dacă ai intrat în cușcă trebuie să cânti coconește, zice cineva, c-a Aluerea necert? ta e ca moora neferec? ta. Bărbatul să aducă cu sacul, muiera să scoată cu? cu! tot se isprăvește, dar și Om «! de hoțul dii casă nu se poate feri, da «1, și

Bărbatul temător își învaM nevasta hoinară și stăpânul scump siga hoată, e o vorbă: Sărută pe oarba, dar îi cau a și în ochi, unii? imt:

Unde vede muieră parcă îl lipești cu miere, și unele:

Câți cu nădtagi toți îi sunt drgt, zicând Unde nu e bărbat în casă, nici măn Tliga pe n așa, și că Bărbat bun și usturoau dulce nu's poate, și Rău e cu rău, d-i e mai rău f-rârie, unele tar - i ze că: Decât să mănâic mămăligă cu un și să mă uit în pământ, mgi bine să mănânc pâine cu sare și să mă i tt la el ca la soare, iar altele: Bărbatul să fie puțințel mai frumos dec-l dai, de-aceia și pentru calul șchiop se găsește e iriaș Cine se bucură la avere ia foră plăcere.

Iar

Scoală tu să se eu, taci tu să vorbesc eu, și apoi

Cine încalecă măgarul să-i sufere și năravul. Decât și-și păzească cineva nevasta, mai bine crângul cu iepuri. Că pisica sapă și învelește, că Precum e firea și nărvirea. Uită-te la mumă-sa și cunoaște pe fie-sa. Pelân Că ui măr puired se strică și cel bun. Pă. ia na. nealeci calul n îi cunoști răravul. Până nu pui cu omul în 4 plug nu-i cunoști i. bo i cum trag.

Unde e diag ste multă e și uriciune multă Gins se pindh noră rebue să tragă danțul Cine cadde nu nu se plânge, și Cire cadân ga la un se mai frește de ploaie.

Povesfea vorbti

O văduvă în vârstă, bătrână, zbârcită, Cu două dinți în gură, barba ascuțită, Nas Cet pătl-ăgeaoa, la vorbă-nțepată cu ochii ceacăra gura **l &** bărtată - Fruntea-i cucuiată, fața mohoiată, Peste tot negoasă și posomorâtă, Umblă-ntunecată și tot înnorată, Nu o vedea nimeni să râză vreodată, N-o uteai cunoaște când e mulțumită, Că ea-n toată Vremea eră necăjită. Nu putea ei nimeni să-i intre în voie, Zbieră până-n noapte chiar ca o strigoaie cu nimenea-n lume nu s-avea ea bine, Se certă cu sine, când n-avea cu cine. Slugi, câne, pisică batcă cusudalme, și pentru o rruscă își da-n obraz palme în scurt nu ajunge omului viață la să-i spuie toate din fir până-n ață că d-ar fi (cum zice lumea o zicală), Cerul tot hârtie și marea cerneală ia să se descrie ar fi puținele Toată istoria acestei muieri rele. Dar deși în astfel eră cum am zis, și cele mai multe nu i le-am mai scris Tot se măritase pânaci odată.

Și-l să se mărite era iar rugată, Că eră vestită. și în stamba dată De văduvă glasă, putredă bogata și pentru avere tocmai ca nebunii să-mbulzeau s-o ceai a văouvii și junii Nu-i căutau chipul, nu-i căutau anii, Toa a frurrusețca îi era ei banii. O măduvă însă când vrcă după lege cu a doua nunta cap i său să și lege Ea atuncia **z** se cum că se însoară, Iar nu se mărită pentru a doua oară, și caută-n lume bărbat să găsească ia pe o muieră să-i îmbiobodească Ea să fie mare și ce-o vrea să facă, Bărbatu-i la toate ca mutu' să tacă și dacă găsește vreun lămă man? Nu vede, n-aude și a-i bzgă teama De părere bună pe care-ntâlneșie își laudă casa și se fericește că ea bărbat are bun peste măsura la pâinea a bună și ca pruna în gură și astfel de vorbe vorbind între ele, Strică numaieasa unei tinerele: O fac să-și urască îndată bărbatul și să îndrăgostească în locui pe altul Pentru că bărbatul un amarez nu e Tot după plăcere-i la nineiuni să-i spuie și tot s-o mângâie, să o giurgiulească, Cheful și dorința pân să-și isprăvească, Ci el îi vorbește serios la toate, Că tot chef să aibă omul nu se

poate.

Grijile vieții care îl apsă la plen și chefuri rare ori îl iasă. Iar ea dacă vede că altu-i zâmbeste, Umblă după dă sa și o curtenește, Îi face bizele, versul 1 îi citești, O înalță-n slavă, zână o numește; Biata crede cum că-n toat-a lui viață Din gura-i nu curge decât tot dulceață. Și să-nebunește după el Să meargă, Lasă copii, casă ți la ea - cargă. Și văzând pe-ai treilea că-i v ıbește bune, Tot cu dragă, draga, pâa-a o supune, Lasă-l și pe al doua, la al treilea du-te, la vinul cel stricat din bute în huic, până rămâne

Nici cu fetele, nici cu nev est Je, povestea cântecului:

Fost-ai lele când ai fost Dar acum ea 1 lucru prost Ai fost floare trand fir Dar acum ea. i borș cu tu. Ți-a mers vest. a când ți-a mers, Dar acum ești lucra șters Geaba coch tăi îi faci, Că la nimeni nu r. ai placi. Te-au la at toți ș-ai iAmas la un hodoiog de vas Cât să te dregi la obr-Te-ai trecut, nu mai haz. Gândea că chipu-ți frumos, O să stea tot abanos.

Acum poate să plătești Faimoasă să te numești. Așa și această văduvă bogată Fii-id pentru zestre de prea mulți rugata» Când ve e în pețire cirevă s-o ceară, Oi să se mărite, să-și ia bărbdt iară, Hi la neei oameni, b-rbatsau neveste eu mă dii mă e propuncă aceste, Zicând treceți, spuneți, celui ce mă cere CA an „1-1 dau 7 sire destuă avere, Bani, e „sa, n-oș-e, cum și știe poate, ScuU di man-uri în ființă toate, Dar pe-ai gă aste? m și din natură Un anag, o pal? de cam ce t din gură, și nu totdeauna aceasta înv vine, Ci numai de fiță când e oarecine, Sau când stau de vorbă la vreo adunare, Din c-vă aii neeaând-ia îmi sare, și încep îndaia ca și-mi cert bărbatul, Să-l fe. e de ocar față cu tot satul. Iar el la neczn - îi voiesc să tacă, Să-mi pu ce toate, n. mic să nu-mi facă îi cer di înainte cndția asta, Dacă n. a primește, eu îi sunt nevastă. Câți auzeau d-asts fugea ca de ciuma, Li se tâii pof a de astfel ce glumă. Mai

peurn a însă i-i **g** st ea unul, Cam lovit cu li. ca, făcând **f** e nobunul și-i trimis? vor ci că el o privește în ie1 1 ce zice. și cum ea vocete; Dar îi dă să știe că din întâmplare

Ștei voie-l hn 1 șrțag mie are (**1** C are în ad, numai odată îi vine și cai și un praznic într-o zi îl ține, și, el «**m** se leagă să-i rabde arțagu-și ea. să se lege radp pârtașul.

— Spuindu-i - acestea, se ea - jitfu sine; Zău că nil <se poate dio, așa. mar bine] Nu Ț lucru mar inf-un an Țxfatâ Un parțag cum **Ț**cz, și lui srj atrată și ca îiigut ista dacă Țe legară - Amândoi îndată se își cununară. Mireasa actima g-smdu și orocul De părere bufinu, o Jncăpe **&** locul! ișt. Dierduae cumpătul la gami umhieâu și luând la masă de toddă purcea, Cum eră strâns satul Țăcty și safteauă, Vr-d câteva vorbe trânti după lege, D-ale nodbroase, ea niște ciomege. Ginurile însă trebuia sătacă, C-așă se legase, ifăvea ce să facă. Făcând ea safteaua îi pârii mult. bine, Văzând că bărbatu-i legătura - i ține. A doua-zi iară! urmă obiceiul, A%era zi încă și mai cu temeiul, Iar el la niciuna, cheful Tieânfrângându-i Le suferea toate în gându-și zicându-i „Lasă să taie dracului bureți. „Lasă să se scalde în apele ei. „Lasă să-și alerge calul cât o vrcă. LasET să latre ca cățelele la lună.

— Acum e Ta largul ev **șf** la strâmțiii tfl Qiu

Până infoveni **\$** mie palele nebune4

„Îi taf eu **d + n** unghișoară îreu suni-doctorul ei.

}, Cum își alterne a-a „va dormf.

„Muierea, poate lungi, minte scurtă.

„La baligă moale puținipă apă trebuie vreme și cu paie inușmulele să mea„O să-i iasă toate pe-ias. Í s-a urât cu binele, deci, A patra îi dimineată peloc-tum se scoală începe, să gfeamă, ca 4 in aprins de boală-Zică **d**: El nevastă, az-te-a călcat focul MJA gâs **t** pârtașul, i-a-venât sorocul. Și zicând-aceasta el o la de coadă, Ți.pe dup mâjbă frumos mi-o-înoadă. Șb începe să-icare mai în jos de spate Cam pe pielea goală, gârbace îndesate, Ea îi zicea: rate,

bine, ce e stal El „tot da, zicându-i **r** e* pârtag nevastă-
Până când te ține? îi zise ea iară. El dându-i. răspunde **l**
numai-ană-n seară. Deci sWabzi, nevastă cum îți rabd eu
ție, C-așă ție legarîm, și multpn-o să ție.

Mă rog; bărbă, ele „mai” stă!, contenește? **t** Stăi să
ne titelegfyn, puțin odihnește! Eu îmi întorc vorba, puHa-al
la gură, Dacă e pricina pentru **r** legătură.

Nuu dragă nevasta, năravul din fire, Leisne nu se
poate s-aibă lecuire.

Mă jog, bărbățeledeă puțin ctț milă.

Că mi știu bătaie de mică copilă, Aoleo, ajunge! aoko,
mă lasă Văz eu că cu zap's nu să ține casă. Mă leg, mă jur
ție, că d-azi înainte Nu-ți voi mai răspunde n-ci două
cuvinte. Ei bine, el zise, dacă ți hei artagul, Iacă și eu dară
îmi opresc pârtap. ul. Numai îți pazele cum zici jur?
mântui. C-apoi iar îmi vine (să pă ea = că sfântuf). Așa ei
d-atuncea eu pe ce trăiră, și singuri aceasta o și povestiră.

Despre regof.

„Prăvălie cu chirie și mrrfă pe datorie» Negustor
greu ca fugul pe ap3, „Cumpără d-o pară două și le da la o
lescaie nouă.

Nu se alege câșt-gul d-n pagubă. „De azi până mâine
numai pentr-o pâine, numai să-i zică ȳupane, mulți «e **t**

„Decât slugă mare, mai bine stăpân mic, dar „Omul
până nu slujește, stăpân nu ajunge. „Omul e născut ca a
umble și pasărea ca să zboare.

„Chiria deșteaptă pe chirigiu drumul pe crlător, însă

„Baba călătoare n-are sălbătoare. „Mult umbli, multe
înveli, mult trăiești, multe vezi.

Găina care clocește niciodată nu e gras*>

dar, și

„Piatra care se reskgoleșu. din loc în loc i u prinde **n**
ușchi., Cine schimb* și-pâih sijgă îiibdirânește. Stăpân Vu
p, i ntoe, dar slugă când vei vrcă, dar însă Negjsiorul
fizico-s iiiăi nu câștigi nici nu păgubește.

„La multe cine gândește niciuna nu isprăvește.

MCine aleargă după doi i-pun niciunul nu prinde.

„Omul vr dnx se face luntie și punte și t ebue să iasă la liman. rDm piară se că se ale banul, iar Omul nevoiaș să îl iacă pe uscat, Țiganul când a a-113 la nal auici s-a înecat., Te tocneși du, muie? te și phtești omeneste, iar mi

„Buna învoia a, rea tocmeala, ci, „Pune aici, bagi a.ci, decât pe urma

Prinde orbul, scoate-l ochii. „Dacă risipești meiul anevoie îl aduni „Verși cu pumnul și aduni câte unul. „La copacul czut toți aleargă să taie crengi „O boală dacă vine ia om strigă către celelalte: săriți că l-am prins „Barba las-o să se ducă, capul să trăiasc. „Greu la deal, rău la vale, dar „Nu mi-a nins ca să nu-mi digere, nici mi-a plouat ca să nu mă ud „Cine are mult, de multe ori vine vremea să n-aiba nicidecum „Unde a mers miia, meargă și suta. „Orzul îl ară boii și-l mănâncă cai. „Lupul mănâncă și din oile numărate. „Unde e marfă trebuie să fie și pagubă. Marfa gata bani așteaptă, și Apa trebuie să vie la matca ei. La toate, urma alege.

„Știe Dumnezeu al cui e sac îl cu făina și podul cu slănina „Omul nu more de câte ori se bolnăvește. „Ce-am avut și ce-am pierdut. „Cine nu e dator e destul de bogat, ins\ „Nu e după cum va omul, ci după cum va

Domnul

„Necazurile sunt pentru oameni și oamenii pentru necazuri. „Cu nădejde omul nu moare, dară datornicul zice-U

Slavă lui Dumnezeu api să dau n-am să iau Ei

„Nu o să mă omor singur cu Iuda. „Capul să trăiască, belele curg. „Decât bogat și bolnav mai bine sărac și sănătos

„Mai bine sărac și curat Munca e comoară.

Despre iconomi

Unul când a fost să moară Fiii săi toți într-unceas

Viind patu-i înconjoară și-l întreabă de rămas. Zicând: Tată ești slab foarte și-adiata nu ți-o faci?

— O să te apuce moartea și nimic nu ne spui, iaci? Noi mai întâi de iertare Am venit ca să te rugăm și așa și pentru stare îndrăznim să te«trebăm, Căci pe lângă astea toate Câte ți-a dat cel de sus, Să n-aibi și strâns nu se poate Deoparte unde vă pus; Fiindcă aici prin case Știm prea bine că nu sunt, și e păcat să se! a se să rămâie în pământ. Noi tată 1 a-ți cobim moarta Ci pe Dumnezeu ru; am Sănătos să te n-ai poarta să trăiești ne bucuram Dar a omului viațăfl, După cum singur spuneai, Să ți» e-ntr-un **f r** de ață, și se ru e când °înd n-ai. Cât mai vârtos când e-n boali-l se poate proroci că ori moare, 011 se scoală, Nimeni nu poate ei; De i-e fi că a ne spune, Nădăjdui id să tra ti, ia să serie deci în puns Aceia ce tăiniiești Nu poți ezite e «1 n-**<**îi stare Căci ytim că să ac nu ești, Poate dovedi cutare, D-ei vjd să tăgă luești. Vestea e în țară sfoară că ești pui Ted de bogat.

Și c-ai găsit o comoară, O povestesc toți din sat 8 a ei numără și anii când n-aveai pară de ac, și acii te joci cu ban: i Turnându-i din sac în sac. Dar ori și cum nu ne pasă. Zică lumea orice vrcă, Fiecare-ntr-a sa casă Zice și bună și rea. Noi știm că un bun părinte Copiii nu-și va urî, să-i lase fără de minte Săraci a se amărî. Copiii mei, el răspunse, Bogat e numai iei sfânt Ș-are mii comori ascunse. Pe fata ă-tui până **t** și cel ce înnădușește Tot într-una căutând Acela comori găsește cu sânguință săpând. Mulți nerozi găuresc pământul N Comori în el căută **d**. Dar neștiind cum, pasc vânatut Surda și-ndeșert umblând. Comoara nu se găsește când ici, când colea supând, Ci lesne se nemerește și-n adânc nu e băgata Pe om mult a-l obosi.

Ci d-o palmă e „îngropată, ia să o poată, găsi și de-aceia de vă place ia să vă îmbogățiți Cum am făcut eu veți face S-ascultați, să auziți Eu vrând să caut comoară și-n deșert să nu muncesc, Cumpărauo moșioară, Dorința să-mi

izbândesc. JSI o apucaî d-alungut Săcaut comoafn în - ea. Când cu sapa, Când cu pfugbl Osăpai cun? trebulă, Ş-aiUVâsat astă, fr-abă Nlî osteni n-ac\îl an, însă îjumi-a fost degeabacă tot găsit-un borcăn. Apoi cumpătai bucăte şi Jocul cât tţ-săpai, Îl semănai jumătater Dinidlo viţă băgah Rodind* arinaşi viia Am luat. grâu, orz. şi vin, Sau un Jborcan eu vârîf pliit. Cr acum acea coirioaj-ş <Fără jtiici tîn scăzamâftt-o am tot „pe-o mOşioară îngropată în pământ - De voi murit împreună Veţi merge s-o/autaţi.

<Săpând cu/ngrijire bună, Moşia să n-o stricaţi; - Şi faceţi cuni e bine, Adică pe rând supăţi. Ca să puteţi e?“ şi mine Rod aintr-jnsa să... luaţi, Abia pânăci \$ i; i se şi & stenfud incet; Adormi, = ochii-şi inctiâse. Şi „nţi se mai deşteptă. Fecibrii lui ģ-spu & n (După ce l-ă.u. frigrapat), Pretutindenea Căta ar Loc n-au lăsat, nesăpat Dup-ăce se necăjiră, Că. niqi” un bpream ji-aif scos Locul cel Săpat pqrniră şi-l senjănără. frumos Din care cū-mbelştigăre în aqeţ an rod luândi Făcură o stmă mare, Cu, preţ bui Moate vânzând» - Atutici ei cu păreri bune Frăţeşte banii-mpărţindte-a venit înţelepciune, şi Le-a zis unul zâmbind). Vedeti fraţilor ce moara DE care lata spuncă* Bercanul e moşioara şi banii care-l avea Adică ijucrând pământul îkwtem comoara din ei - De muncă i-a fost cuvântul, Nu cum noi gândeam altfel» Muaca e comoara mare Ce Stă-ngropată-n pământ, Care sfârşit nu mai are, Din porunca celui sfânt. Şi dată nevoitorul cu nădejde va scăpa, El îşi va dobândi dorn! Comfrara a dezgropă. Munca pe om niciodată Nu-l lasă a flămânzi, Când cu firea-mbârbătafă Noaptea o va face zi. Aşa dar d-acl-nainte să nuşedem lenevoşi, Ci cum nu ne-a dat tata minte să muncim mai inimoşi.

Im

Despre laude.

„La părul lădat cu sacul mare să nu te duci. „Când eşti poftit la o masă pleacă sătul de acasă

„Nepoftitul scaun n-are.
„Găina care cântă seara, dimineața n-are ouă
„Lauda de sine, pute.
„Cine se laudă, se ocărește pe sine.
„Lumea să te laude, câinii lasă să te latre.
„Pe mine câți câini m-au lătrat toți au turbat
„Ia-l de pe mine că 1 omor. „Laudă-te gură că pumnii
cură. „Când eram la mama și eu știam să cos, că mama
împungea și eu trăgeam acul „Tot ȝiganul își laudă
ciocanul.

Povestea vorbii

Mergând la bâlcu un țigan Se-ntâlnește cun țăran, Zi
stând se rugi de el, Zicându-i: mai Românei? Tot mergi la
ăl bâlcu în deal, De ce nu-mi lauzi ăst cal? Fă-l tânăr, fă-l
mă izoleț, la să-l pot vinde cu preț. Fă-mi ăst b-ne,
Românei! Că ți-oi drege vreun ciurel, O.i ți-oi punj vreun
potlog, Laudă-l, așa mă rog! Țăranul, un meș.er bun D-ai
care palavre spun, Ș-ala treaba n având cu țiganu-n bâl-i
mergând, Stătu cu el în obor să-i fie lăudător. Și zăbovind
el câtvaș iată vine ș-un geambaș, Care eră iar Țigan,
Geambaș fără niciun ban. Privi calul colcă, ici, H dă de
încerc un bici.

Și la dinți dacă-l câtă Cât îmi ceri îl întrebă, P-astă
mârtoagă de cal, Bună dj-aruncat la mal/1 Ronânul care-
aci sta și la dânsul ascuiră, Ce? jupă e zise el, N i te una
că-i astfel Uite, zboară ca un zmeu, N-o. În bmi că l-aș? luă
eu. Înrece chiar amasarul, N-are ce-i face ogaul. Să ți spui
drept picat că-l vinde Dar nici pe sta pan nu-l prinde că
mei nu i ț. ție me chezul și să-i pipăie lui miezul. El e
stăpân, cum vezi bine, și tot nu-l știe că mine. Mergi cu el
la vânătoare și uite, îți fac prinsoare, Epunlepârlitură Dai
cu el p în arătură și din fuga lui a mare 11 prinzi cu mâna
călare. Țigan.il ce l-a adus Și să-l laude l-a pus, Cum căsca
gura la el i îl auzi astfel, i se: zău! u. Țăte aici, D-ar fi calul
meu cumzici, Că e armăsar și mânz.

Pe-a mea lege, nu-l mai vânz. Dar geambaşul neaoş
hoţ, Deprins la aşa negoţ, Stai, zise, să-l încerc eu, Să-mi
dau şi cuvântul meu. Şi cum l-a încălecat Drept la Giurgiu
a plecat. Ei au rămas ayteptând Cine ştie până când,
(Lăudărosul râzând, şi vânzătorul plângând). Şi săracul
păgubaş Tot căutând pe geambaş 11 găsi după un an în
cârciuma unui han. Şi ducându-l în obezi la ispravnic cu
dovezi Pentru calul cel furat, Ispravnicul l-a-ntrebat: Ce
eşti, Țigane?

— Geambaş

— Dar calul cum îl furaşi?

— Să mă bată Dumnezeu D-oi fi furat calul eu, Calul
zău e vinovat

El pe mine m-a furat.

— Auzi, auzi, cal mişel! Cum te-a putut fură el?

— Coconaşule! să-ţi spui, Eu vrând pe el să mă pul,
Să fac împrejur un cerc, Să văz cum e, să-l încerc

Ei, cum l-am încălecat Spre Giurgiu a apucat, şi fagi!
fugi 1 pogoară, urci, la sa mă vândă la Turci, Când la
Giurgiu ne-are văzutrf El turceşte n-a ştiut, Ci cât ştiam eu
niţei Ceat, pat, l-am vândut pe e.

Despre făgăduială şi daruri.

wit e în mână nu e minciuni

„Decât o mie de vrăbii pe gard, mai bine una în
mână. „Decât ia anul un bou, mai b-ne azi un ou. „Tragi
nădejde ca spânul de barbă, mai bine să zici:

„Eu de făgăduială am o ladă îndesată cu genunchele.

m

„Caprelor, mugurul ăia voi or să-l mâncaţi., 7 Trăieşte
murgule, la Paşti prbă - verde &

! 1 i>aşti.

„Făgăduiala dată e datorie curată, de-aceja Nu
lăgadufece nu poţi împlini, că „Pe unde iese cuvântul ifese
şi sufletul... „Înțeleptul lăgadufeste şi iiebnuf trage
nădejde

bun nebun aruncă o piatră în gârlă și o mie de înțelepți nu pot să o scoată. „Numai miere zicând, gura nu se îndulcește, „Vorba asta, e decân/și cu moșii putrezi. „Dar la dar merge și cinstea împ umut. „CS țienu-ți rplace altuia nu face, însă, „Măgarul de dar nu se caută pe dinți. Darul nemulțumitului se ia.

Povestea vorbii;

Spun că Hm sultan odată care des tiptil u-mblă, Ieșind pe marginea mării spre, se mai„Preumblă.

V Văzut aci pe unul șezând și pește undind.

Și de curiozitate aproape de el viind începîi să-și facă vorba și ce vă a-l întrebă, Zicând: prietene, prins-ai azi vreun peștișor ori ba?

Răspunse el: slabă viață, târța, pârța, mai nimic”.

Vr-o câteva fâțișoare, după vorbele ce zic: „Oaspetele nu mănâncă ce gândește, ci mănâncă ce găsește, sit „Cine n-are frumos, pupă și mucos, „În pofida înglor mănâncă frunzele, „Mănâncă ghiorghinele și îngână măslinile”. Văzându-l golan sultanul și cu curaj răspunzând:

Îi plăcii să mai vorbească și-l mai întrebă zicând **r**

Sultanul

De unde ești?

Pescarul De unde mi-e nevasta.

Sultanul

Din ce țară? care ți-e patria?

Patria omului e acolo unde îi e bine.

Sultanul

Ai copii?

Pescarul Unul în poală și altul în foaie.

Sultanul

De ce ești sărac?

Pescarul sunt sărac pentru că nu sunt bogat.

Sultanul

Cum trăiești?

Te uita în față și mă-ntreabă de viață. Sultanul
Ești nenorocit?

Pescarul

Norocul se ține după mine ca pulberea după câine.
Sultanul

Mai ai acasă vreun ajutor?

Pescarul Numai eu sunt topor de oase.

Sultanul Sărac ești de fel ori scăpătat?

Dacă tatăl meu a fost domn și eu nu sunt om, ce
folos.

Sultanul

Te văz scăpătat – și nu te plângi.

Pescarul Cine cade de sine nu plânge.

Omul singur ceiace-și face, nimenea nu-i poate
desface.

Sultanul

Copilul până nu plânge, muma țată nu-i dă. Pescarul

Până vine cheful bogatului iese sufletul săracului, că
Sătul la flămând nu crede.

Atnncea zâmbind sultanul și haz de dânsul făcând.

Scoase din sân portofelul și scriind i-a dat zicând:

Na acest bilet și du-te la vizirul mai cu Tând la să-ți
dea lei una mie și nu sta viemea pierzând.

Luând pescarul biletul atuncea el a văzut că a vorbit
cu sultanul și nu l-a fost cunoscut. Sărmanul de bucurie
rămâind în loc uimit, Târziu și-a adus aminte, că nici nu i-a
mulțumit.

Deci aleargă într-un suflet inima în el săltând,
Numaidecât la vizirul ajunsese nepricepând. Intră, îi dăte
biletul și vizirul îl citi, și numărând lei cinci sute ca să și-i
ia îl pofti, că

Cine împarte, rarte își face, și „Din gura lupului
anevoie scoți întreg. El văzând că nu-i dă suma îi zise: apoi
ce fel? Nu scrie să-mi dai o mie? de ce îmi dai mai
putinței?

Vizirul cu necaz zise: și ce? nu te mulțumești?

I-ai dat cu împrumutare și nu vrei să ți-i primești?

Și porunci să-l împingă pe ușă cum a venit, Zicând:
nu-ți dau nici pe ăștia, dacă nu te-ai mulțumit.

Și cu câtă bucurie când vencă a alergat, Cu atâta
întristare la casa lui a plecat.

Întâi îi parcă că zboară și de pământ n-atingea

Și-acum parcă-l încărcase cu plumb, așa greu margea

Se ducea și drumul parcă tot mereu i se lutigea

Cașl când ce vă de spate-i se atârnă și-l trăgea.

Dacă ajunsese acasă se trânti, șezii oftând.

Și nevastei sale spuse toată întâmplarea de rând.

Ea cum auzi, îndată asupra-i s-a necăjit începu să-l
ocărescă la gură cum i-a venit, icând: om fără de minte 1
ce om ticălos și prost!

Cum lăsași darul din mână măcar oricât să fi fost 1

Nu vezi că n-ai cinci parale, la copii pâine să iei.

Și n-ai avut mulțumire, că-ți da cinci sute de lei?

Nevastă! lasă-mă, zise: mi-e gestul necazul meu.

De-mi va ajuta norocul acei bani tot îi iau eu.

Nevasta

„Departa griva (nume de câine) de iepure, „Dacă face
puiul aripi, nu-l mai găsești la cuib.

„A zburat odată din mână, apoi s-a dus. „Tragi
nădejde ca spânul de barbă.

„Săracul, de ce e sărac? că n-aremintetncap.

Pescarul

„Nevastă 1 taci să tac. „La cuptorul cald puține
lemne trebuie. „Nu ațâță foc peste foc. 9 Nu-mi tot îndrugă
la verzi și uscate. „Ce tot tai dracului bureți? „Hor, hor, hor
pentru o coadă de topor, „Joaca ursul la cumătru, vezi să
nu vie și la noi.

„Vezi-ți de călți. „Nu-mi aprinde paie în cap, că „Nu
ți-am fri Dt șerpi pe burtă. „Omul zice și isprăvește. „Toată
ziua clanța, clanța din gură. „Ce-am avut și ce-am pierdut?

„Din vânt a venit, în vânt s-a dus, cu toate acestea

„Am nădejde la Dumnezeu. „Dumnezeu nu lasă pe om. „După întristare vine și bucurie. „După ploaie trebuie să răsară soare.» Necazul e. de la dracu’.

Pescarul d-alde aceste au păce multe-a mai spus.

A doua zi dimineată, iar să undească s-a dus. Deci când trecii vreme multă-și când toate s-au uitat, țăță iar tiptil Sultanul a ieșit la preumblat, Care văzând pe pescarul și zicându-l: Merhabă Iarăși cașl n. ai-nainte începîi a-l întrebă.

Sul lanul

Ai prins prietene ce vă?

Pescarul

Pe câți l-am prins nu-i *im*, pe câți nu i-am prins îi am
(el vorbea de păduchi) *

Sultanul

Ce-ai *zi-i*?

Pescarul

Pentru o babă surdă, popa nu toaca de două ori.

Sultanul Scump ești la vorbii

Vorba puțină și mâncarea puțină niciodată nu strica omului.

De multe ori tăcerea e mai bună decât răspunsul.

Sultanul

Socoteam căi fi murit.

Pescarul

Banul rău nu se pierde lesne, și Câinele de stârvuri nu moare.

Sultanul

Mă cunoști?

Pescarul Nu e numai un câine scurt de coadă.

Sultanul

Ași vorbești cu un om de treabă?

Gura mai lesne vorbește adevărul decât minciuna.

Numai cu un găinaț de cioară marea nu se spurcă.

Sultanul

Nu ții minte, că am mai vorbit amândoi?

Pescarul ochii ce nu se văd, se uită.

Sultanul

Nu-mi dăruiești un pește?

Pescarul

Cine cere nu pierde, dar nici nume bun nu are, însă

Ceri la văduvă bărbat și ea îi duce dorul. Degeaba n-a dat nici mama tatii.

Să ți-l duc acasă.

Pescarul

Nu dau eu ismene la câător. Nu-mi spune mie la palavre de aste. La grădinar castraveți să nu vinzi. Unde aduni tu surcele, eu am tăiat-lemne.

Sultanul

Mă faci dușman.

Pescarul

Ce mai jaf în ciuperci, ce? O să-mi iei boii, să mă lași cu carul în drum?

Sultanul

Poate să mori de mâna unui dușman.

Pescarul

Și d-oi muri nu o să dea cu tunul după mine.

Nu-ți place să trăiești?

Pescarul

Nici n-am la ce muri, nici la ce trfti. Mângâierea săracului e moartea.

Sultanul

Omul cât de rău și trăiască, tot nu se înduri să moară.

Se hârșlește cu necazurile, și. Se învață ca viermele în hrean.

Pescarul

La orașul ce se vede călăuză nu trebuie. Mi-am văzut visul cu ochii. Mi-a trecut făina prin traistă. Ce-a fost verde

s-a uscat, ce a-nflorit s-a scuturat

De-acum înainte nu o să mai fac boi balțați.

Tot alba în doi bani.

Destul am fost topor de oase.

Sultanul

Vrei să te dâruesc cu ce vă?

Pescarul

Întrebi pe bolnav: vrei să-ți dau pernă? Numai bolnavii se întreabă, dar E rău când aștepți din mâna altuia, că Bogatul mal tare se plânge decât săracul. Până să geamă boii, scârție carul.

Sultanul

Numai un cerșetor de-ar fi, numai cu zahăr

I-ar hrăni, în sfârșit, văzând Sultanul că nu-l cunoaște de fel.

Scrise un bilet și iarăși dându-l a zis către el: Na această hârtiuță, mergi la vizirul cu ea, Că e scris așa într-Însa două mii de lei să-ți dea.

Săracul pescar atuncea pe Sultanul cunoscând

Căzii, sărută pământul, multe mulțumiri zicând.

Sultanul însă cu vorbe d-astea eră îndestulat, și nici stații să-l auză, ci îndată a plecat. Deci plecând iarăși pescarul, biletul în mână ținând.

Făcând în capul său planuri și așa-n sine vorbind:

Acum pe toți banii iarăși nedându-i de voi vedea

O să-ncep cu rugăciune să-l înduplec să mi-i dea.

C-atunci i-am cerut cu zorul și d-aia s-a supărat.

Și gândind el d-alde astea a și ajuns la palat. Dând vizirului biletul, el taie iarăși din ei, i-i numără înainte. numai o mie de lei. 1 văzând deci că-i oprește jumătate banii iar, începu ca să se roage ca să-i mai dea ce vă măcar:

Să-i facă Dumnezeu parte de orice se va rugă.

Să-i dea sănătate, zile, și-altele el îndrugă. Vizirul de vorbe de-astea nevrând nici a auzi L-a dat afară pe bete, ca

și-n cealaltă zi, Zicând: pe sărac d-aceia nu-ți vine să-l miluești.

Să-l scoți din noroi afară, ci încă să-l îmbrâncești, ițtiai lui banii cu pumnul și nu poți să-l mulțumești.

Și din pepeni el te scoate de-ți vinențai să plesnești.

Pescarul iarăși săracul văzându-se izgonit, Îi vencă să se omoare ca un deznădâjdut. Merse, spuse iar nevastei, ea iarăși a început Nero, nătărău făcându-l, nătâfleț, guguman, prost.

„De puțin cine nu se mulțumește, nici de mult nu se învrednicește* „Nemulțumitului i se ia darul.

Îi zise el, nevastă! „Nu mă călcă pe colțul işlicului. Cinste le e; nste merge și darul la împrumut. „O mână spală pe alta și amândouă obrazul, „îmi zici hârb, îți zic ciob. „Îmi zici urâtă, îți zic slută. „Tu nu știi pe unde e udă găina. „Am eu glagore în cap. „Nu mă învață să-mi înec copiii. „Înveți pe dracu' să dea cu pușca. „Toată ziua gâra, mâră, adevărat e că „Muierea a îmbătrânit pe dracul, dar „Asfă e boala cu leac, am eu de cojocul tău ac.

Deschide ochii, că „La cuptorul cald puține lemne trebuie. „Cât sunt de necăjit să dau cu cuțitul în mine sânge nu iese.

„Fierbe sângele în tine ca într-o coaje de rae.

„Bun de gură, rău de lucru.

„Cu suflet viteaz și cu trup leneș.

„La mâncare leu și la lucru bou.

„Faci umbră pământului.

„Viermii te mănâncă de viu. Nu-ți vezi casa?

„Când mălai are, sare n-are, când sare are, mălai n-are.

„Îți chiorăesc mațele de foame.

„N-ai o pară chioară și lenea te doboară.

Am ajuns de poveste în țară.

Bărbatul

„Cine râde gura-și întinde. „Gura lumii nu n-ai

pămâitul o astupă. „Nu o și îndreptez eu lumea cu umorul.
„De poate ridicate nu râde nimeni, ci de poate călcate.

Muierea

„Întreabă pe leneșul să te învețe minte. „Ți-ai întins
vrejul ca dovleacul și-ai umplut lumea de castraveți.

„Tronc Marico! (așa o chemă). „Lovește-mă Iele în
spate, să-ți dau un bulgăre de iască. „Se lovi ca nuca în
părete, ca mireasa la moară și ca musca în lapte. „Unde
dai și unde crapă! „Na ți-o frânta, că ți-o. În dres-o. „Vorbă
să fie, dă-mi o lulcă de tutun, că bâlciu se face.

„Ai vorbit de te-ai prăpădit.

Muierea

„Și eu a cutare poamnă nu sunt, dar nici fiecare
pasăre nu mă mănâncă. „Soarele să-mi fie bun, luna să o
mănânce vârcolacii.

„Câinele nu fuge de codru, ci de ciomag.

Bărbatul

„Mi - se aprind călcâiele de doru-ți.

„Tu mori după mine și eu n-am habar de tine.

„Lac să fie, broaște sunt.

„Mumă, tată nu găsesc, dar muierl câte voiesc.

„Pe muier toată viața să o porți în spinare și odată
să o lași jos, ea se vaită că a ostenit, povestea ăluia:

„Câte belele, câte bube rele tot în capul babei mele...
Aceasta zicând îndată undișoara lui își că, și ca și până
acuma pleacă la mare cu ea. Zicând: așa mi-a fost soarta,
geaba umblu eu să scap.

Trebuie să trăiască omul cum i-o fi scrisă, la cap I

Așa undind totdeauna și vreme multă trecând Ieși iar
tiptil Sultanul, și-ncoace-ncolo umblând

Zărind aci pe pescarul iarăși veni lângă el, Stând,
colaighele! zise: El colai se sendaghel*).

Sultanul

Au nu e lesne?

Pescarul

Lesne pune viță, bea vin, sau Ară, macină, mănâncă.
Gândește că e floare la ureche. Căutați acul în carul cu
fân, adevărat: Lesne e a băgă în urechile acului când vezi.

Dacă e lesne vino și tu.

Nu ne potrivim la vorbă.

Pescarul

Cei ce se potrivesc, lesne se-mprietenesc.

Sultanul

Mi se pare că te cunosc.

Pescarul

M se pare, poate, o fi și vom vedea sunt toate soră cu
minciuna.

Sultanul

De nu te cunoșteam nu veneam la i-ne. Pescarul

Fiecare unde cunoaște, acolo trage, adică: Omul
trage la om, și dobitocul la dobitoc

Îți spun prieten.

Pescarul

Prietenul omului este punga cu bani și *sacul* cu
mâlai. Povestea ăluia: Cu rudele să bei și să mănânci, dar
daraveră sa n-aibi.

Sultanul

Poate ai gândit, că o să-ți cer vreun pește? Pescarul

Și pisicii îi place peștele, dar când trece puntea
închide ochii.

Sultanul Să n-ai grijă, nu-mi place.

Pescarul Pisica unde nu ajunge, zice ca pute.

Cum văz. ești sărac.

Pescarul

Bani au și țiganii, dar și

Vasului gol toți îi dau cu piciorul, și

Nu e mai grea boală decât punga goală

Sultanul

Eu îți sunt votor de bine, și îmi vorbești una de la
răsărit și alta de la apus:

Pescarul

Cunosc eu de care poamă mă îngraș. Deci văzând iarăși Sultanul că necunoscut a fost.

Și că i vorbea după haine, căci eră mbrăcat cam prost.

I se făcu iarăși milă, văzând că e tot golan, Fără a ști că vizirul nu i-a dat măcar un ban. Gândea în sine că poate o fi fost ce vă dator. Ori a întâmpinat alte, ca un sărac, muncitor. Socotind aceste, scoase o hârtie din sânet, și scriind într-înșă zice: na, îți dau acest bilet.

Aici scriu către vizirul, ca să-ți dea trei mii de lei.

Aleargă acum îndată și numai decât să-l iei Dar să nu te văz ș-aldată trențaros ca pân-acum. Îngrijește de tembracă, că nu-ți mai dau nicidecum.

El Vd-and că e sultanul căzu iarăși la pământ.

Și i-a fost frică să spuie de vizirul vreun cuvânt

Ei ducându-se la dânsul să tacă a hotărât, Să nu-l zică nicio vorbă, de îi va da ori și cât.

Intră biletul îi dete, stătti căutând smerit, „Vizirul își stră treaba, că după ce l-a cetit Îi opri ca și-nainte iar jumătate din ei, și îi dete adică numai o mie cinci sute lei. Pescarul cu bucurie banii-n căciulă trăgând, încep-i să i mulțumească vorbe multe îngâoand, Dar când se gătcă să iasă, vizirul l-a-ntors din diurn.

Zicând: vezi așa te-nvață, iar nu ca până? acum.

O para chiar să-ți dea omul de pomană, ești dator

Să - iei cu bucurie și să fi mulțumitor.

— Cât Geriă-ntâi să-ți dau ție? El, una mie de lei.

Vizirul: și cât al doilea? El iar, două mii de lei.

<Așa! Vizirul îi zise, ș-acum trei mii, șase fac, ist.

Un capital cum se cade pentr-un om care-i sărac.

Na-ți-i pe toți pân-la unul și du-te cu Dumnezeu

Și nu fi prost, ține minte învățul ce-ți dedei eu. Luând el banii grămadă și cu mulțumiri plecând

I se pare că visează, către casa lui mergând, Tot îi

pipăia cu mâna, cu ne-ncrederi se uită, Se temea că îi va pierde dacă se va deșteptă. Ajungând ca-n zbor acasă și ca din simțiri ieșit

Ce fac eu nevastă zise, dorm ori sunt învălmășit?

Vai de mine! ea îi zise, doar nu vei fi-nebunit?

Vino-ți în simțiri, ce este? ce nevoie te-a găsit?

Uită-te la mine bine, către ea vesel a zis, Am scăpat de sărăcie, de nu va fi cumva vis. Că de multe ori în somnu-mi cu bani în mâini m-am visat.

Și când mă sculam la ziuă rămâneam iar întristat.

Și de-aceia tocmai mâine o să mă vezi ce fel sunt

Zicând aceasta îndată turnă banii pe pământ. Nevasta cu bucurie repezindu-se îi ia, Se-mbată de păreri bune, mai ca și dânsul și ea.

Nu-i prinde somn toată noaptea, tot ședeau și-i numărau.

Și cu grijă să nu vie vreun dușman a li-i fură, A doua zi dimineată apucând din căpătăiu, Merge la telal îndată, se-mbiacă pe sine.

— Ntâi.

Cumpără nevastei roche și smochine la copii, Zicându-i ea, dar lor haine? el îi zise: tu nu știi:

«Copilul numai ce mănâncă e halal, ce îmbracă e haram.

«Lasă mă în boii mei. «AMEaptă întâi să vedem alb în căpistere. «C ipilului dă-i cu palma peste soațe să-i vie minte la cap. «Muma unde lovește, carnea crește, «D> cât să plâng eu, mai bi le să plângă ei. «Cui e milă nuiaua să nu-și frângă, mai pe urmă copilul o să-și plângă. Atâta îți zic: «Cum îți că ită, așa trebuie să joci. «Ajungă un ciomag la un car de oale, dar «Surdului degeaba îi căiți de jale, «Orbul i degeaba îi spui că s-a făcut ziuă. După ce pescarul nostru se-mbracă curat de rând, își mai că și-o chisea bună, ș-un ciubuc mare, zicând:

«Decât toată vara cioară, mai bine într-o zi șoim.

Boierul e tot boer, măcar d-ar fi încins cu tei.

— Apa curge, pietrele rămân.

«Când va Dumnezeu ca omul, vine și dracul cu colaci...

«Destul am fost topor de oase. Zicând d-alce astea pleacă către mare cu ciubucu-n mână ca în pieumbiare. Unde cu Sultanul se tot înia. ni se Ca-mbrăcat să-l vază, cum îi porucise. Și, cum să i vorbească când el face planul, T» t „într-acea vreme iacă și Sultanul. El cade-naiote-i, se face jos bioască, Sultanul nu poate acuma să-l cunoască. Se uită la dânsul: ce vrei? îl întreabă. Eu sunt. eu pescarul, răspunde în grabă. «Lupul pe unde a mâncat, măgarul tot dă ocol câte odată, eu sunt acela, «Dă-mi Doamne ce n-am gândit să mă mir ce m-a găsit.

«Caprei ii-cade coada de râie și ea tot în sus o ține.

Îi zise Sultanul, vezi așa se cade. Ai văzut acuma ce bine îți șade? Aș vrea să știu numai dacă tu - de mine Ai vr-o mulțumire, că ți-am făcut, bine?

Pescarul

«Căina bea apă și se uită la Dumnezeu. «Sunt gata în foc și în apă să mă arunc, «Nu sunt vrednic să mulțumesc. «A vrut norocul cu mine.

Lasă aste vorbe, s-a isprăvit gluma, Cer și eu o slujbă de la tine-acuma. Tu știi mi se pare ostrovul cutare care un puț are adânc foarte tare, Să te duci inda-a acuma la dânsul, Să te pui la gură-i și să strigi într-însul: Care e norocul sultanul ce-l are? Și ieșind la vorba ți să facă întrebare, Tu să zici: noroace, m-a trimis Sultanul, Să-ți pui întrebare de ce-i ești dușmanul? Ce te-ai pus în pizmă și-i tot dai avere? Se roagă prin mine și milă îți cere, Să-ți contenești ura de-ai da bogăție că loc nu mai are unde să o ție. Pescarul îndată în luntre se puse și drept la ostrovul acela se duse. Găsind peloc puțul și strigând într-însul. Ieși o nălucă îndata la dânsul, Cu schiptru în mână ca o împărăteasă, La chipu-l frumusețe de cea mai aleasă.

Hainele, porfira-i cu totul galante și împodobită numai cu berlante, De parcă că este o zână cerească, Astfel nu putea om la ea să privească. Această fantomă, zic, sau nălucire, Puse întrebare c-o dulce zâmbire, Zicând: ce e vrerea? pentru ce o cheamă?

Pescarul, sărmanul tremurând de teamă.

Îl zice: noroace m-a trimis Sultanul.

Se roagă prin mine să nu-i fii dușmanul.

Ce-i tot dai avere că el sărac nu e.

Nici loc nu mai are unde să o pune.

Fantoma ti zice: du-te dar și-i spune.

Că el dator este mie a se supune

Și să nuse-ncerce a-mi da supîrare

Cu așa cuvinte de îngrețosare.

Că mă pui în pizmă încă și mai tare

Și îi mai dau de trei ori câte are.

Auzind pescarul astfel de cuvinte.

Speriat peste fire și ieșit din minte.

Se-ntosrce, se pune în luntre și pleacă.

Altă în ebare fără să mai facă.

Când plutea pe mare îi veni-n gândire:

Nu-ntrebai năluca de-a mea norocire!

Și cât mai în grabă înapoi se întoarce.

Merge la put, strigă: noroace 1 noroace I:

Care e norocul lui Ljdrea pescarul.

Care pe Sultanul făcu să-i dea darul?

I» tă iese unul negru ca arapul.

C-o tambmă-n mână și sărind ca țăpul.

El cum îl zărește, groaza îl apucă.

Se întoa-ce-n fugă grăbind să se ducă.

Iar norocul negru zornăind tambura

Începți deodată la dânsul cu gura.

Strigându-i: fugi 1 du-te 1 să nu-ți văz chrazui

Că nu mi se stinge nici acum necazul.

Ți-a slujit sărace ție mititelul.

Că mi se rupsese la tambură telul.

Și-mi pierdui cu dânsa atuncea eu ceasul, De-i îndreptam tonul și-i ascultam glasul, Dar de n-aveam treabă, cum nu am cu anii «Tu de la vizirul tot nu pupai banii. Dar îți coc eu turta, nu te las în pace, Am de furcă încă cu tine, sărace I și fugind pescarul pe mare cu vasul, I se păcă-n urmă-i că-i aude glasul. Săracul de minei zicându-și în șoapte] Mjit îmi este teamă că-l visez la noapte! Când gândea aceasta de spaimă, sărmanul, și eră aproape s-aju igă limanul, Iese tot de-o lată o furtună mare, și-i împinge sunt ea înapoi pe mare. Valuri miri ca nunții se pornesc cu spume. Se noptează cerul, nu mai vede lume. Luntrea lui ca paiul saltând peste valuri când se tragel-n mare, câni se da de malfiri Și legănă o nul în biata luntrită, Cum legeni copilul într-o copăiță, Ba acum sta valul în e* să se toarne, Ba acum dincoace sta să i-o răstoarne. El văzând că e în primejdie mare și că mântuire de-acuma n-are început cu jale pieirea să-și plângă, Să se tângiască, mâinile să și frângă. Și când el le gr) ază plângei suspinând înalte Iată \ține valul mare cât un munte, îi repede luntrea și-o sparge de-o stâncă. El s-afundă bietul în marea adâncă.

Înghite la apă, începe să se umfle încât nu mai poate deloc să răsuflă. Pe când el se lupta în apa cea rece și s-afia în chinuri gata să se-nece, Se deșteaptă-ndată din aceste vise Și gândind la ele întru sine zise: „Dracu' își bate joc de om la bătrânețe!!

PUBLICAȚIILE CASEI ȘCOLILOR

Bibeâcteca pentru popor

No, 1. Ale xandria. 7 3 q>

„2 Arghir și Elena 250

„3. Is. pia 6.

B 4. geoveva de Brahant.

5. Havașele utyii de. tor. Partea I.)

6. Ravrșele ui ui Porter Partea II...) sub tipar

„Răvașele un ui de. tir. Pârlea HI.)

— „P. Povestea vorbii de *Anton Punn* 8 - 9. Carte despre dresuri și datorii epuizat

10. Pe vestiri de petrecere și de folos 6.

11. Povestiri din Hai mă Partea I și 11 Îs - „12. Gume: Vorbe de clacă... - 10 - 13. loasaf-și Varia am 8.

„14. Vî (tra strămoșească de *Gr. Tăușan* 1 - „15. Istoria frurrosului Iosif și Asineta de *C. Bobulescu*... «... 1, 75 16. Povestiri pentru popor de /— *N. Tolstoi* trad.

de *Harrea Wol. I.*»... 17. Poveștile florilor de /. *Dragosiov Voi \.* 8 - 18. „/ *Drogos-av „JI...* 8-1 B 19. Povtsiiri pentru popor e» *L. N Totstoi* traducere de *Harrea Va. II.* 10. - 20. Cartea vredniciilor românești ce *G. Coșbuc* sub lip

„21. Cum s-a întins cultura cartofului 3 - 22. Sfaturi pentru PS. și zarea sărătătii de *Dr-A.*

Fiiotti 1, 5 a